

66

ยามนี้ใกล้ถึงรุ่งสางแล้ว ความมืดมิดของท้องฟ้าค่อยๆ ถูกขับไล่ด้วยสีเทาจางๆ ยิ่งใกล้รุ่งสางเท่าไร ลมก็ยิ่งแรงเท่านั้น มันพัดมากระทบร่างคนจนรู้สึกถึงความหนาวเย็น

ลูกผมที่ปรกกลงบนหน้าของลู่วิ่งถูกลมพัดขึ้น แขนเสื้อปลิวสะบัดสีหน้านางซิดขาวทั้งยังซุบเซียว เหตุการณ์มากมายหลายหลากถาโถมโจมตีเข้ามาในช่วงระยะนี้ ทำให้นางที่ไม่ทันตั้งตัวมองเห็นทิศทางได้ไม่ชัด ลู่วิ่งหันหน้ากลับไปมองดูระยะทางที่จากมาไกล จวนแปยจึงไหวอยู่เบื้องหลังไกลออกไปมากแล้ว ส่วนวังหลวงก็อยู่ไกลยิ่งกว่า หากเดินหน้าต่อไป ราวฟ้าสางก็คงจะถึงประตูเมือง ลู่วิ่งรู้ว่าด้วยฝีมือของซูเออร์ตัน คิดจะออกจากเมืองหาใช่เรื่องยากอะไร ยิ่งกว่านั้นยังมีหยงจยาตีคอยช่วยเหลืออย่างลับๆ อีกด้วย!

ท่าว่าในเมืองหลวงนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไม่ต้องพานางออกไปจาก

เมืองหลวงให้ได้

นางสาว
นางสาว

'หนึ่งเออร์ ขอเพียงมีเราอยู่ เจ้าก็จะมีทุกสิ่งที่คุณต้องการบนโลกนี้'

'หนึ่งเออร์ เราจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าเสมอ จะปกป้องเจ้าตลอดไป
ให้ความอบอุ่นแก่เจ้าตลอดไป'

'หนึ่งเออร์ รับปากเรา เจ้าจะอยู่ข้างกายเราตลอดไป อย่าไปจากเรา
ได้หรือไม่'

ใครกันเล่าที่เคยพูดคำทั้งสั้นทั้งปวงนี้ผู้นั่งอยู่ริมหน้าต่างไม่หยุด

ใครกันเป็นคนพูดว่า 'ต่อให้ตายก็ไม่อาจให้เจ้าไปจากข้างกายเราได้'

ใครกันเป็นคนพูดว่า 'หากเจ้าจะจากไปก็ต้องไหม้เป็นเถ้าถ่าน
ไปพร้อมกับเรา จากนั้นค่อยล่องลอยไปตามแต่ใจเจ้า'

แต่แล้วเหตุใดบัดนี้กลับต้องไล่นางไปจากข้างกายเขาให้ได้ด้วยเล่า
ไม่สิ...จะต้องเกิดเหตุอะไรขึ้นอย่างแน่นอน!

นางสาว
นางสาว

นางสาว
นางสาว

'หนึ่งเออร์!' ซู่เออร์แทนเปล่งเสียงตะโกนเรียกก่อนรีบหันหัวม้ากลับ
หือตะบึงตามลืหนึ่งไป

'มารดาฉันสิ! พูดกันว่าสตรีเป็นตัวยุงยาก ข้าว่าองค์หญิงลืหนึ่งผู้นี้

คือตัวยุ่งยากใหญ่ในบรรดากตัวยุ่งยากโดยแท้!" เจอเจอม่กั๊ดพันกรอด จากนั้นก็กระตุ้นม้าหือเหยียดตามไป "ทูปนางให้สลบแล้วพาด่วนางไปก็หมดเรื่องแล้ว"

"หนิงเออร์ ท่านจะไปทีใด" ชูเออร์ตานไม่เสี้ยแรงทีเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งด้านการขี่ม้าของแคว้นชวีหุย พริบตาเดียวก็ไล่ตามลวีหนิงทัน เขาควมม้าวิ่งคีคู่ลวีหนิงพลางหันหน้ามาตะโกนถาม

"ข้าจะกลับไป" สายตาของลวีหนิงมองตรงไปด้านหน้าอย่างแน่วแน่มากว่าตอบโดยไม่แม้แต่จะเหลียวมอง

"กลับไปทีใด" ชูเออร์ตานถามต่อ

"วังหลวง" คำตอบของลวีหนิงสั้นกระชับมีพลัง ทำเอาชูเออร์ตานจนคำพูดไปชั่วขณะ ในใจมีความรู้สึกแปลกๆ ชวนทรมานใจโหมซัดขึ้นมาทำให้เขาแน่นหน้าอกจนแทบหายใจไม่ออก

ชูเออร์ตานสูดหายใจลึกคำรบหนึ่งก่อนพูดเสียงเข้ม "หนิงเออร์ ข้าเข้าใจความรู้สึกของท่านในยามนี้ เพียงแต่เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง ข้าคิดว่ายังคงทำตามประสงค์ของเสด็จพี่ของท่านจะดีกว่า คิดว่าหว่าหนานหย่งจยาคงไต่ร่ตรงมาอย่างดีแล้วถึงได้ตัดสินใจเช่นนี้ ท่านต้องไม่กลับไปให้เขาเป็นกังวลอีกจึงจะถูก!" พุดจบเขาก็ทำท่าจะยื่นมือไปจับลวีหนิงไว้

สิ่งที่ชูเออร์ตานกล่าวมาหาได้ไร้เหตุผล

บัดนี้ไม่ว่าสิ่งที่หว่าหนานหย่งจยาคิดจะทำคืออะไร ลวีหนิงก็ล้วนเป็นความวิตกกังวลที่ใหญ่ที่สุดของเขา

พุทธสูตรกล่าวไว้ว่า 'เมื่อใจไร้กังวล ด้วยไร้กังวล จึงไร้ห่วงกลัว'

หากในใจมีความหวังหากจะทำให้เรื่องที่ต้องการทำเต็มไปด้วย
อันตรายและความไม่แน่นอน มีเพียงนำความหวังที่ใหญ่ที่สุดของ
หวนหวนหายจายไปให้พ้นจากที่ซึ่งอันตรายที่สุด เขาถึงจะสามารถ
หักใจห้ามเกราะอันแข็งแกร่งที่สุดออกเผชิญหน้าทุกสิ่งได้

ริมฝีปากของลวีหนึ่งสั้นน้อยๆ ความรู้สึกคล้ายโศกเศร้าคล้าย
โกรธเคืองคล้ายเจ็บปวดในหัวใจนั้นทำให้นางยากจะควบคุมตนเองได้
ทว่าทำยที่สุดแล้วนางกลับทำอะไรไม่ได้เลยหรือ

ยามอยู่ข้างกายเขา นางเคยต้องการหาหนทางสารพัดเพื่อหนีไป
แต่เขากลับไม่ลังเลที่จะทำให้เลือดไหลนองเป็นแม่น้ำ หรือแม้แต่ต้องเป็น
ปรปักษ์ต่อได้หลักก็จะมัดนางไว้ข้างกายเขาให้ได้ แต่บัดนี้เหตุใด
เขาถึงต้องการขับไล่ไสส่งนางไปจากเขาเสียแล้ว ในขณะที่นางกลับ
ต้องการจะเล่นกลับไปอยู่ข้างเขาเต็มประดา

นี่เป็นเรื่องเล่นตลกอะไรกันแน่

หนีกบไล่ตาม อยู่กับไป เหตุใดจึงล้วนเจ็บปวดเช่นนี้

"ในเมื่อองค์หญิงประสงค์จะกลับไป เหตุใดท่านต้องพานางไปจาก
แผ่นดินที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูนางมาแห่งนี้ อย่างไรก็ตามปราณีเช่นนี้
ด้วยเล่า"

ฉับพลันนั้นเสียงหัวเราะแผ่วเบา ก็ดังขึ้นท่ามกลางความมืดและ
รุ่งสางที่เชื่อมเข้าด้วยกัน มันฟังดูแว่วหวิวเห็นห่าง ทั้งยังมีความ
น่าหวาดกลัวอยู่ในนั้น

ลวีหนึ่งเงยหน้าขึ้นมองไปทางต้นเสียงนั้นด้วยความตกใจ เวลา
เดียวกันนี้เอง ด้านองครักษ์หนุ่มของแคว้นชวีหุยที่ติดตามชูเอ๋อริตัน

มาอย่างลับๆ โดยตลอดเวลานั้นก็ออกมาล้อมกันชูเออร์ตันและลวีหนึ่งไว้ทั้งหมด ในมือถือดาบโค้ง จับจ้องไปยังผู้มาใหม่

ในอากาศพลันอบอวลไปด้วยกลิ่นหอม ลวีหนึ่งมองเห็นชายหญิงห้าคนปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าประดุจเทพเซียนเหินอากาศ ผู้ที่นำหน้ามาเป็นบุรุษในชุดตัวยาวสีเขียวครามอ่อน เขาอายุน้อยยิ่ง เรือนผมดำปลิวไสวตามลม เขามีดวงตาเรียวยาวดุจจิ้งจอก ทั้งคิ้วและตาเฉียงขึ้นน้อยๆ ใบหน้าอ่อนโยนละมุนละไม แม้จะไม่เอ่ยคำใด เครื่องหน้านั้นก็คล้ายว่ากำลังแย้มยิ้ม ส่วนชุดสีเขียวครามอ่อนนั้นก็พลิ้วไสวท่ามกลางสายลม ทำให้ยิ่งดูสง่างามเหนือโลกีย์ เขาถือพู่กันตุลาการ* ไว้ในมือ มองมายังลวีหนึ่งด้วยรอยยิ้มฉาบเต็มใบหน้า ที่ข้างกายเขามีบุรุษอีกสองคนและสตรีอีกสองคนล้วนแต่รูปโฉมประณีตงดงาม แวดตากรุ่มกริม แต่เห็นก็รู้ว่าเจ้าชู้เข้ากระดูก อากัปกริยาไม่มีแววอาฆาตมาดร้าย แต่กลับเห็นได้ชัดเจนยิ่งว่าไม่ใช่พวกผีมือดาบตื่นตัวไปอย่างเด็ดขาด

"พวกเจ้าเป็นใคร" เจอเจอมุขักกระปี่ยาวออกมา มองดูบุรุษสตรีพิลึกเหล่านั้น

บุรุษผู้เป็นหัวหน้ากลับไม่ตอบคำ เพียงแต่ยิ้มไม่พูดจา

"ข้าจำเจ้าได้" คือลวีหนึ่งมุ่นเข้าหากันทันที นางมองไปยังบุรุษผู้นั้น พลังว่า "ข้าเคยเห็นเจ้าที่หอหงก่วน เจ้าเป็นมือสังหารที่หอหงก่วนซุบเลี้ยงเอาไว้?"

"องค์หญิงช่างความจำดีโดยแท้" บุรุษผู้นั้นเอ่ยปากพูด เสียงแว่วหวีดดังระเรื่อยประดุจหมอกควันที่ลอยล่องอยู่กลางอากาศ แต่ทุกคนกลับ

* พู่กันตุลาการ มีอีกชื่อว่าพู่กันจอนหงวน เป็นอาวุธลับชนิดหนึ่ง รูปร่างคล้ายพู่กัน มีขนาดราว 20 - 30 เซนติเมตร

ได้ยินอย่างชัดเจนเป็นที่สุด "หากผู้น้อยรู้เร็วกว่านี้สักหน่อยว่าคนหนุ่ม ผู้ส่งาผ้าเผยผู้นั้นก็คือองค์หญิง ก็คงได้เชิญให้องค์หญิงเข้าไปนั่งใน หอหงก่วนแล้ว ไหนเลยจะต้อนรับบกพร่อง เสียมารยาทเช่นนั้น"

"ฮ่าๆ" ลวีหนึ่งอดหัวเราะเบาๆ ออกมาไม่ได้ "เกรงว่าหากยามนั้น ถูกพวกเจ้าเชิญเข้าไปในหอหงก่วนจริงๆ ข้าลวีหนึ่งคงไม่ได้เป็นอิสระแล้ว เพียงแต่ข้าไม่ยักรู้ว่าคนของหอหงก่วนอย่างพวกเจ้าจะยื่นมือมาเสีย ยาวถึงเพียงนี้ แม้กระทั่งข้าก็ยังไม่กล้ามาขวาง พวกเจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่"

"ก็มีเรื่องใหญ่อะไรหรอก" บุรุษผู้นั้นยิ้มบางๆ พลังกล่าว "เพียงแต่ ประมุขของพวกเราใคร่อยากเชิญองค์หญิงไปนั่งที่หอหงก่วนสักประเดี๋ยว รำลึกความหลังกันสักหน่อย"

ลวีหนึ่งเลิกคิ้ว "ดูเหมือนข้าจะไม่รู้จักประมุขของพวกเจ้ากระมัง ในเมื่อไม่รู้จัก อยากรู้ว่าแต่ไปนั่งสักประเดี๋ยวเลย เรื่องรำลึกความหลังก็ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว"

"หากองค์หญิงได้พบประมุขของพวกเรา ก็จะทราบเองว่ารู้จักหรือไม่" บุรุษผู้นั้นยังคงพูดพร้อมรอยยิ้มเช่นเดิม

"เจ้าเห็นว่าข้าองค์หญิงลวีหนึ่งเป็นคนที่พวกเจ้าหอหงก่วนบอก ให้มาก็มา บอกให้ไปก็ไปได้อย่างนั้นหรือ" ลวีหนึ่งยิ้มเย็น "พวกเจ้า หอหงก่วนอาศัยบารมีใครถึงได้กำหนดเพียงนี้ กระทั่งข้าผู้เป็นองค์หญิง ยังบังอาจมาข่มขู่เอาตัวไป ไม่กลัวถูกประหารเก้าชีวิตหรือ"

"ฮ่าๆ" บุรุษผู้นั้นเห็นลวีหนึ่งไม่แยะแค้นโดยสิ้นเชิงก็เพียงแต่พูดยิ้มๆ "ในเมื่อองค์หญิงไม่ยอมไปกับพวกเรา เช่นนั้นก็อย่าหาว่าผู้น้อยเสียมารยาท แล้วกัน" พูดจบเขาก็พลันทะยานตัวพุ่งเข้าหาลวีหนึ่งทันที

"ช่างคุยโวไม่อายปากโดยแท้" ชูเออร์ตานยิ้มเย็น "คิดจะชิงคนไปจากพวกข้า พวกเจ้าหองก่วนกำเริบเสิบสานถึงขั้นไม่เห็นใครอยู่ในสายตาแล้วกระนั้นหรือ"

"คนเถื่อนต่างแคว้นอย่างพวกเจ้ามายุ่งเรื่องของจงหยวนทำไม" บุรุษผู้นั้นหรือตาลงน้อยๆ ก่อนพูดอย่างเย็นเยียบ "คงไม่ใช่ว่าเบ๊จะมีชีวิตอยู่แล้วกระมัง"

"วาจาใหญ่โตนัก" เจอเจอมู่ก้าวพลางยิ้มเย็น ในเวลาเดียวกันนี้เอง ชายหญิงคนของหองก่วนเหล่านั้นก็พากันล้วงอาวุธออกมาสู้กับพวกของชูเออร์ตาน

ที่ว่าเหล่านี้มือสังหารของหองก่วนนี้ย่อมไม่ใช่บุคคลธรรมดาทั่วไป แม้เหล่าองครักษ์หนุ่มของแคว้นชวีหุยจะมีวิทยายุทธ์สูงส่งเหนือชั้น แต่เมื่อเทียบกับมือสังหารของหองก่วนเหล่านี้แล้ว กลับด้อยกว่าอยู่สักหน่อย กระนั้นคนหนุ่มเหล่านี้ก็มีจำนวนมากกว่า ยิ่งกว่านั้นยังมุ่งเน้นการร่วมมือกัน ยามออกกระบวนท่าเผด็จร้อมมีพลัง โอบล้อมชายหญิงเหล่านั้นเอาไว้ ทำให้พวกเขาไม่อาจสลัดหลุดออกมาได้โดยง่าย

ทราบว่าบุรุษชุดเขียวครามอ่อนที่เป็นหัวหน้ากลับต่อสู้อึดพันอยู่กับชูเออร์ตาน วนเวียนอยู่ข้างกายลิ่วหนึ่ง ฝ่ามือของชูเออร์ตานเพียงพอจะรับมือบุรุษผู้นั้น แต่กลับไม่อาจข่มอีกฝ่ายลงได้ คนทั้งสองลำแดงฝ่ามือไปในใจก็ยังลอบระแวดระวัง หากแต่บุรุษผู้นั้นมีเป้าหมายแน่วแน่อยู่ที่ลิ่วหนึ่ง แต่ละกระบวนท่าที่ซัดเข้าใส่ชูเออร์ตานจึงลั่นแต่หมายเอาชีวิต

"องค์รัชทายาท ไยท่านต้องเข้าร่วมเรื่องพิพาทนี้ด้วยเล่า ผู้รับกลับแคว้นไปเสพสุขกับความรุ่งโรจน์ของการเป็นองค์รัชทายาทยังจะดีกว่า

จะได้ไม่ต้องมาตายอยู่ต่างบ้านต่างเมืองด้วยความที่มีเจตนาดี ช่างไม่คุ้มค่า โดยแท้" บุรุษผู้นั้นทางหนึ่งประมื่อกับซูเออร์ตัน ทางหนึ่งพูดถากถาง ฉีกหน้า

"เรื่องพิพาท?" ซูเออร์ตันยิ้มเย็น "เรื่องพิพาทอะไรกัน หรือว่า เรื่องทั้งหลายในยามนี้ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเจ้าหอหงก่วน ถ้าเช่นนั้น ผู้บงการหลังม่านของหอหงก่วนก็ต้องไม่ได้มีบทบาทธรรมดาอย่าง แน่นนอน พวกเจ้าไม่กลัวจะเป็นปฏิปักษ์กับราชสำนักจริงๆ นะหรือ"

"องครักษ์ทายาท เรื่องนี้ท่านรู้อยู่ไม่น้อยยิ่งดี และหากท่านวางมือจาก เรื่องนี้ได้โดยเร็วผลดีก็จะตกอยู่ที่ตัวท่าน หากรอถึงเวลาที่เรื่องราวควบคุม ไม่ได้แล้ว องครักษ์ทายาท ท่านเองก็อย่าหาว่าผู้น้อยไม่ได้เตือนท่าน ก็แล้วกัน!" พูดจบเขาก็ชูมือขึ้น แสงสีเขียวครามสายหนึ่งพลันพุ่งออกจาก ในแขนเสื้อเขาตรงเข้าแสกหน้าซูเออร์ตัน

ซูเออร์ตันลอบอุทานก่อนรีบหมุนตัวหลบ ทว่าแม้แสงเขียวคราม สายนั้นจะฉลอบผ่านเขาไป แต่มันกลับตรงเข้าใส่ลี้วี่หนึ่งที่อยู่ไม่ไกล ประหนึ่งว่ามีชีวิต

"ของบ้าอะไรกัน!" เจ๋อเจ๋อมู่่ที่คอยคุ้มกันอยู่ข้างกายลี้วี่หนึ่งเห็นดังนั้น ก็ชักดาบพกเหน็บแหวออกมาฟันไปยังแสงสายนั้นทันที

ได้ยินเพียงเสียงฉับดังขึ้น แสงเขียวครามสายนั้นก็ตกลงตามเสียง ขาดออกเป็นสองส่วน

ลี้วี่หนึ่งมองไปก็เห็นเป็นลำไผ่ที่สุกใสแวววาวประดุจหยกเขียว มันมีขนาดราวนิ้วมือ หลังถูกเจ๋อเจ๋อมู่่ผ่าครึ่งก็ร่วงตกอยู่บนพื้น ตรงจุด ที่แยกออกสามารถเห็นได้ว่ากลางลำไผ่นี้กลวง ทว่าในนั้นกลับคล้าย

จะมีอะไรเล็กลงไปอยู่ ชวนให้ทั้งคลื่นไส้ทั้งขยะแขยงอย่างยิ่ง

ลู่วิ่งยังไม่ทันได้ขมวดคิ้ว ของสิ่งนั้นก็พลันดีดเข้าไปใส่ลู่วิ่ง
อีกครั้ง

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเร็วเกินไป พริบตาเดียวของสิ่งนั้นก็เข้ามาใกล้
ต่อให้ลู่วิ่งอยากจะตอบสนองก็ไม่ทันแล้ว

แจ่มแจ่มรุ่งอรุณทานสิ้น ในใจอยากจะตัวดีดาบออกฟัน แต่ก็สลาย
ไปเสียแล้ว

ถึงจะใช้หัวแม่เท้าคิดก็รู้ว่าของสิ่งนั้นต้องมีพิษแน่นอน บางทีคราวนี้
พวกเขาคงจะมาเอาชีวิตของลู่วิ่ง

ลู่วิ่งเบิกตาโหลมองของสิ่งนั้นพุ่งมาใกล้ตนเอง อยากจะขยับ
กลับเหมือนถูกร่ายมนตร์ได้ ขยับเขยื้อนไม่ได้เลย

แต่ทว่าในเวลาไม่กี่วินาทีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น

ยามของสิ่งนั้นพุ่งมาเกือบจะถึงลู่วิ่งก็พลันชะงักนิ่งไป จากนั้นก็
ดิ่งร่วงลงพื้น ก่อนจะคืนปล่านไม่หยุด

ครั้นลู่วิ่งก้มหน้าลงมองก็เห็นว่าสิ่งนั้นคือหนอนดำยาวครึ่งซีก*
ซึ่งมีหนามขึ้นทั่วตัวตัวหนึ่ง ดูอูยๆ พูๆ น่าเกลียดยิ่งยวด ยามนี้หนอน
ตัวนั้นตกลงในโคลนบนพื้นแล้ว มันบิดคืบด้วยความทรมาน ไม่นาน
ก็แข็งทื่อไป

"พิษบัวน้ำแข็ง?" บุรุษชุดเขียวครามจางผู้นั้นปล้นอุทานด้วย
เสียงหนาวเหน็บ "ในตัวองค์หญิงถึงกับมีพิษบัวน้ำแข็งอยู่ ร้อยพิษ
ไม่กล้ากราบ!"

* ชื่อ (เซี่ยเซ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

พิชบัวน้ำแข็ง?

ลู่วิ่งเงยหน้ามองไปด้วยความงุนงง อะไรคือพิชบัวน้ำแข็ง นางไม่เคยได้ยินมาก่อน มันคืออะไรกัน สามารถต้านทานให้ร้อยพิช ไม่กล้ากรายได้อย่างนั้นหรือ

ทว่าในเวลาอันเองก็พลันมีเสียงขลุ่ยตีไล่เสนาะกระทบใจคนตั้งขึ้น

ลู่วิ่งเงยหน้าขึ้นก็เห็นเงาคนผู้หนึ่งก้าวอย่างช้าๆ ออกมาจากป่า ที่อยู่ไม่ไกล สายลมเย็นพัดแขนเสื้อของเขาให้ปลิวไสว รวากับร่ายรำเบาๆ ไปกับเรือนผมยวดยุทธาหร่ายทะเล สีม่วงอันงามตระการ สีที่คึกคะนอง ลำพองตนและยากจะผสมผสานเข้ากับสีสันของโลกมนุษย์ทำให้คนไม่อยากจะสาวยตา หน้ากากสีเงินบดบังใบหน้าของเขาไว้ และเขาก็กำลังก้มหน้า เป่าขลุ่ยตีสั้นซึ่งทำจากเงินออกมาเป็นเพลงซึ่งเรียกชื่อไม่ถูกเพลงหนึ่ง

กระนั้นเพลงนี้ก็กลับคุ้นหูลู่วิ่งเป็นพิเศษ คล้ายว่ามันเข้าไปสะกิด สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในส่วนลึกภายในใจ แผลวเบา เลื่อนราง แต่กลับเพียงพอ จะทำให้ภายในใจมีคลื่นลูกใหญ่โถมซัดขึ้นมา

นี่มัน...

ทว่าเสียงขลุ่ยตีนี้เองกลับทำให้เหล่ามือสังหารของหอนงก่วนพากัน หน้าเปลี่ยนสี

"เจ้าคือหนานเจียงโหวเหอจื่อจื่อ?" บุรุษผู้เป็นหัวหน้าถามขึ้นด้วย สีหน้าต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

เหอจื่อจื่อกลับไม่ตอบคำ เขายังคงเป่าขลุ่ยตีสั้นเหล่านั้นต่อไป ด้วย ทำนองเดียวโลดคึก เดี่ยวเนิบช้า เดี่ยวเหมือนเสียงน้ำไหลเอื่อย เดี่ยวก็ คล้ายกองทัพจำนวนมหาศาลออกหือตะบึงพร้อมกัน ฟังดูแยบคาย

แปลกประหลาดยิ่งยวด

"กลั่นหายใจเร็ว!" บุรุษผู้เป็นหัวหน้าปล้นเปล่งเสียงตะโกน ก่อนหมุนตัวเดินไปยังที่ว่างไม่ไกล จากนั้นก็กลั่นหายใจไว้แล้วยืนอยู่ตรงนั้น ประหนึ่งเป็นตอไม้

แต่ที่ว่าหาใช่ทุกคนจะวิเคราะห์สถานการณ์ได้รวดเร็วเท่าบุรุษผู้นั้น มิทันไรก็มีสตรีในชุดแดงคนหนึ่งร่างกายโอนเอน กระอักเลือดสดๆ ออกมาก่อนล้มลงกับพื้น

"หงหลัง!" บุรุษในชุดดำคนหนึ่งตะโกนลั่นพลางรีบยื่นมือไปประคองนาง ทว่าขณะมือของเขาแตะถูกสตรีนางนั้นก็ปล้นถูกนาง พลิกมือมากุมไว้

"หงหลัง?" บุรุษร้องเรียกเสียงต่ำ หงหลังผู้นั้นกลับปล้นออกแรงดึงเขาเข้ามา จากนั้นก็ดีดตัวลุกขึ้น เห็นเพียงมีรัศมีเย็นเยียบวาบผ่านตามมาด้วยเสียงอุทานในลำคอ ก่อนที่เลือดจะพุ่งกระเซ็นไปทั่ว บุรุษผู้นั้นถูกสตรีที่เขาเรียกว่าหงหลังฟันแขนข้างหนึ่งขาดเสียแล้ว

"หงหลัง เจ้าทำอะไร!" บุรุษผู้นั้นรีบถอยหลังออกมา แล้วรีบสกัดจุดตนเองเพื่อห้ามเลือด จากนั้นก็มองไปยังหงหลังด้วยสีหน้าปวดร้าว

หงหลังผู้นั้นกลับคล้ายว่าจะเปลี่ยนโฉมหน้าไปแล้ว นางในตอนนี้มีสีหน้าขาวซีดอย่างยิ่ง ไม่มีสีเลือดเลยแม้แต่น้อย อีกทั้งดวงตาของนางก็ดำสนิทไร้ใดเทียม ดูประหนึ่งว่าดวงตาถูกสีดำแผ่ครอบคลุมไปสิ้นไร้ซึ่งสัญญาณชีวิตใดๆ ทว่าริมฝีปากนางกลับแดงสดเป็นพิเศษ มันหยักยกขึ้นเป็นรอยยิ้มแปลกประหลาด ในความสลับวรางคาบเกี่ยวระหว่ง

ยามราตรีกับยามรุ่งสางเช่นนี้ นางดูคล้ายกับเป็นญาติปีศาจในตำนาน
ชวนให้คนยิ่งรู้สึกขนพองสยองเกล้าเป็นทวีคูณ

"ฆ่านางซะ!" บรูซซูดเขียวครามอ่อนตะโกนสั่งพลางชูพู่กันตุลาการ
ในมือขึ้นแล้วทะยานตัวเข้าหาสตรีนางนั้น

แต่ทว่าเสียงขลุ่ยตียังไม่ขาดหาย สตรีนางนั้นถึงกับกางแขนขา
ทั้งสี่ออกตามเสียงขลุ่ยตีนั้นแล้วเริ่มยกเอียงร่ายรำขึ้นมา นางเดิมก็อยู่ใน
ชุดสีแดง พอออกท่ารำรำ กระจะโปรงยาวซึ่งเป็นผ้าโปรงบางก็สะบัดพลิว
เบาๆ ให้ความรู้สึกว่านางแซมซ้อยอรชรยิ่งกว่าเดิม นำหลงไหลเหลือ
ประมาณ หากแต่การรำรำอันนำหลงไหลนี้กลับแฝงเร้นไปด้วยความ
มุ่งหมายเอาชีวิตในทุกการเอื้ออย่าง หงหลังรำรำไปทางบรูซซูด
เขียวครามอ่อนผู้นั้น กระจะปีสั้นในมือกวัดแกว่งเข้าหาจุดสำคัญบนร่างเขา
กระบวนท่ารุนแรงเหย้มเกรียม พละกำลังก็มากจนน่าตกใจ

"เสวียนเยี่ย เจ้ากำลังทำอะไร ยังไม่รีบฆ่านางอีก!" บรูซซูด
เขียวครามอ่อนถูกหงหลังบีบจนต้องถอยหลังกรูด จึงอดหันหน้ากลับไป
ตวาดใส่บรูซซูดดำผู้นั้นไม่ได้

"ซิงมู่ ข้า..." บรูซซูดดำแม้จะเสียแขนไปข้างหนึ่ง แต่ก็ยังล็งเล
อย่างมาก ไม่สามารถก้าวมาข้างหน้าได้แม้แต่ก้าวเดียว

"หงหลังต้องวิชาหุ่นเชิดของเหอจื่อจื่อเข้าแล้ว เวลานี้สูญเสียชีวิต
ไปแล้ว กลายเป็นเครื่องมือสังหารคนไปแล้ว หากเจ้าไม่ฆ่านางในตอนนี
เกรงว่านางจะพยายามฆ่าพวกเราทุกคนแน่นอน!" บรูซซูดผู้เป็นหัวหน้า
มีนามว่า 'ซิงมู่' เขาในยามนี้ใกล้จะเดือดดาลเต็มทน จึงหันหน้าไป
ถลึงตาจ้องเสวียนเยี่ยพลางตะคอกถั่น

"โอ๊ะๆ ช่างน่าสนใจโดยแท้" เจอเจอผู้ผู้นั้นกอดอกพุดยิ้มๆ อย่าง คล้ายกำลังดูเรื่องสนุก "ยังไม่ทันได้ทำอะไรพวกเรา พวกเขาถึงแตกคอกันเองแล้ว ถ้าจะเป็นเช่นนี้ ผู้บีบบอกกันให้ตายไปข้างอยู่ที่บ้านก่อนยังจะ ดีเสียกว่า ไยต้องแล่นออกมาปล่อยไก่ให้ชายหน้าชาวบ้านด้วย"

คำพูดนี้ทำให้ชิงมู๋ยึ่งเตือดตาลหนักขึ้น เขาจึงชี้นิ้วสั่งมือสังหาร อีกสองคนที่ยืนนิ่งเงียบอยู่ในที่นั้น "ชื่ออวีน ไปเถียน ต่อให้วันนี้ต้องตาย ก็ต้องจับตัวองค์หญิงลวีหนิงให้ได้"

หนึ่งชายหนึ่งหญิงนั้นได้ยินคำสั่งก็หันมองลวีหนิงทันควัน

ตาทั้งสองมองมายังลวีหนิง แววดาเต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ พร้อมยอมสละชีวิตและไอสังหารอันบีบคั้นคน

พวกเขาหันทะยานตัว เงื่ออาวุธจู่โจมเข้าหาลวีหนิง

เจอเจอผู้รียกดาบเตรียมรับมือ เหล่าองค์กรค์แคว้นชวีหุยเอง ก็พากันเอาตัวล้อมบังอยู่ด้านหน้าลวีหนิง เตรียมยกดาบเข้าปะทะ

แต่ทว่ายามนี้เองเสียงขลุ่ยตีนั้นกลับพลันเปลี่ยนเป็นรำเรงสนุกสนาน จังหวะดนตรีเร่งเร็วขึ้น ประหนึ่งว่ามีสตรีกำลังพึมพำบอกเล่าอะไรอยู่ข้างหู ร่วงของสองคนนั้นชะงักไปเล็กน้อย เหมือนว่าเกิดลังเลบางอย่างขึ้นมา พร้อมกัน หากแต่พริบตาเดียวก็พยายามจู่โจมไปยังลวีหนิงเช่นเดิม

แต่ทว่าใบหน้าของพวกเขากลับแดงขึ้นเพราะการขับลมปราณ แม้แต่ดวงตาก็เรือแดงขึ้นมาราวกับว่ากำลังกลืนหายใจ

"ฆ่า!" เจอเจอผู้ชูดาบในมือขึ้นฟ้า คนหนุ่มหลายคนก็ทะยานตัว ออกจู่โจมชายหญิงคู่นั้นอย่างพร้อมเพรียง

ได้ยินเพียงเสียงกริตรี้องโหยหวน สองคนนั้นต่างถูกเหล่าคนหนุ่ม

จัดการลงใต้คุมตาบโค้งปานประหนึ่งเป็นชาวบ้านผู้ที่มีมือไม่มีแม่แต่แรงจะมัดไก่อ

ครั้นทอดสายตามองไปยังบุรุษที่ชื่อว่าเสวียนเยี่ยอีกครั้ง ก็เห็นว่าเขาถูกหงหลังแทงกระบี่ทะลุคอหอย ล้มลงบนพื้นเสียแล้ว

คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นคนสุดท้ายก็คือชิงมู่ผู้มีคิ้วและตาประดุจจิ้งจอก

เรือนผมยาวของเขายุ่งเล็กน้อย สีหน้าก็ซีดหาใดปาน บนอกเสื้อเขาถูกเลือดสดๆ ย้อมจนแดงเป็นวงกว้าง เขากำลังยืนอยู่ตรงนั้น คุมเชิงอยู่กับสตรีที่ถูกเรียกว่าหงหลัง

"เหอจื่อจื่อ เจ้ามันอำมหิตนัก!" ชิงมู่มองเหอจื่อจื่อที่กำลังเป่าขลุ่ยตีด้วยสายตาเย็นเยียบปราดหนึ่งก่อนจะพูดอย่างกราดเกรี้ยว "เจ้าคิดว่าข้าไม่รู้หรือว่าวิชาหุ่นเชิดนี้จะมุ่งไปที่จุดอารมณ์ของคน คำว่า 'อารมณ์' นี้เดิมก็เป็นข้อห้ามใหญ่ของมือสังหาร ยิ่งเป็นคนที่กลัวว่าอารมณ์จะทำให้ปั่นป่วนยุ่งยาก ก็จะต้องจมลงในห้วงอารมณ์ลึกที่สุด และยิ่งคนผู้นั้นจมลงลึกขึ้นเท่าไร ก็จะต้องถูกวิชาหุ่นเชิดควบคุมได้แน่นอนหนาเท่านั้น ข้าชิงมู่ วันนี้พ่ายแพ้ก็ด้วยเลือกคนที่ในใจลอบเกิดอารมณ์ความรู้สึกมาต้องกลเจ้า!"

แต่ทว่าเหอจื่อจื่อกลับเพิกเฉยต่อเสียงอะอะโวยวายของชิงมู่ เขายังคงบรรเลงขลุ่ยตีต่อไป ปล່อยให้ดวงตาหงหลังแดงฉาน กวัดแกว่งกระบี่ก้าวเข้าหาชิงมู่

ส่วนคนในที่นี้ทั้งหมดก็มองดูฉากนี้อย่างเงิบเงียบ

ดวงตาเจ้าอรอยยิ้มมองดูกิเลสอารมณ์และความรักความชิงชัง

ของผู้อื่น มองดูการพรางจากของผู้อื่นอย่างเฉยเมยเหมือนกับเหोजื่อจื่อ คล้ายว่าความเป็นและความตายล้วนเป็นเพียงหมอกควันอันไม่เที่ยงแท้ กลับสู่ความเงียบสงัดหลังความคึกคักจางผ่านไป เพียงแค่ไม่กี่เพลง คนของหองก่วนเหล่านั้ก็กลายเป็นศพอยู่กลางที่รกร้างนี้แล้ว "เหोजื่อจื่อ หัวใจท่านมันไม่มีเลือดเนื้อจริง" แม้จะถูกช่วยออกจาก สถานการณ์ลำบากแล้ว ซูเอ๋อตันกลับยังคงไม่ยอมรับน้ำใจของเหोजื่อจื่อ อย่างเห็นได้ชัด เขาเพียงแต่กอดอกยิ้มเย็นพลางพูดกับเหोजื่อจื่อว่า "แค่ไม่ถึงหนึ่งถ้วยชาที่เด็ดชีวิตที่เมื่อครู่ยังอยู่ดีเหล่านี้ไปได้แล้ว ข้าท่าน ก็ยังคงสงบเยือกเย็น บรรเลงขลุ่ยตีของท่านได้อย่างไม่สะดุด ช่างสมกับ ฉายาโหวพิษที่เล่าลือกันโดยแท้"

ซูเอ๋อตันเพิ่งจะพูดจบ เสียงขลุ่ยตีนั้นก็หยุดลงอย่างไม่เร่งร้อน เหोजื่อจื่อค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา ริมฝีปากสีส้มอ่อนยกขึ้นน้อยๆ เอ่ยปาก อย่างไม่ใส่ใจ "ซูเอ๋อตัน ท่านก็ช่างเง่าเสียจริง เอาแต่กล่าวถ้อยคำที่ทำให้คนไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดีออกมา หากไม่ใช่ข้าปรากฏตัวขึ้นที่นี้ ท่านก็จะเมตตาเปิดทางรอดให้คนของหองก่วนเหล่านั้ไปอย่างนั้นหรือ ข้าเพียงแค่เร่งเวลาการตายของมือสังหารเหล่านี้ให้เร็วขึ้นก็เท่านั้น จะกล่าวว่าไม่มีเลือดเนื้อได้อย่างไร หรือว่าท่านผู้เป็นองครักษ์ทายาท แห่งแคว้นชวีหุยอันยิ่งใหญ่ที่จับดาบขึ้นมาฆ่าคนได้แล้ว ยามนี้ เกิดอยากจะหยิบหน้ากากของคนที่ซี้ลาดในอดีตมาสวมอีกครั้ง"

"เหोजื่อจื่อ เจ้า!" ซูเอ๋อตันถูกเหोजื่อจื่อทำเอาโมโหจนพูดไม่ออก ต่อหน้าผู้ใต้อาณัติของเขา เหोजื่อจื่อผู้นี้ถึงกับไม่ไว้หน้าเขาที่เป็นถึง องครักษ์ทายาทเลย แล้วจะไม่ให้คนโมโหได้อย่างไร

"ข้าทำไม่หรือ" เหนือจื่อจื่อยิ้มอย่างเฉยเมยพลางย้อนถาม

"เหนือจื่อจื่อ เจ้ามันปากร้ายยิ่งกว่าสตรี" ชูเอ๋อर्टานร้องขึ้นอย่างโมโหโกรธา เขาพลันชักกระบี่ยาวตรงเอาออกมาชี้ไปยังเหนือจื่อจื่อ "วันนี้ข้าจะสู้กับเจ้าให้รู้ตัวรู้แค้นกันไปเลย!"

"ฮ่าๆ" เหนือจื่อจื่อยิ้มบาง ครั้นแล้วก็เบนหน้ามองไปด้านหลังชูเอ๋อर्टาน "องค์รัชทายาทอับอายจนเกิดโทษแล้ว ไยท่านไม่รีบดูคนที่ท่านต้องการปกป้องสักหน่อยก่อนเล่า"

ชูเอ๋อर्टานได้ยินดังนั้นก็หันขวับกลับไป เห็นเพียงลวี่หนิงที่เมื่อครู่ยังนั่งตัวตรงอยู่บนม้า บัดนี้ทั้งร่างถึงกับพับลงกับหลังม้าอย่างอ่อนระหอยโรยแรงแล้ว

"ลวี่หนิง!" ชูเอ๋อर्टานอุทานเรียก รีบเก็บกระบี่แล้วกระดุนม้าไปหาลวี่หนิง

เจ้อเจ้อมองก็ตกใจจนสะดุ้งโหยง แม้ปกติเขาจะชอบต่อล้อต่อเถียงกับลวี่หนิงเป็นที่สุด แต่ก็เชื่อว่าจะไม่ใส่ใจลวี่หนิงจริงๆ ยามนี้เห็นลวี่หนิงที่เมื่อครู่ยังดีๆ อยู่ล้มพับลงไปเช่นนั้นก็ให้หวั่นใจอยู่บ้าง เขาจึงรีบปรวดไปประคองนาง และยังไม่ลืมหันไปตวาดใส่เหนือจื่อจื่ออย่างโกรธเกรี้ยว "เหนือจื่อจื่อ เจ้าถึงกับต้องการทำร้ายองค์หญิงแห่งราชสำนักของตนเองเสียหรือ"

เหนือจื่อจื่อกลับเพียงแต่ยิ้มปากแน่น สายตาเย็นเยียบลงในพริบตาเดียว นั่นทำให้เจ้อเจ้อผู้รู้สึกลึกล้ำหวัดสันขึ้นมากในจิตใจได้สำนึก

"ข้ากระทำการโดยอ้อมรู้จักขอบเขต หาได้เป็นโหดพิชชอย่างที่เราเรียกกัน ถึงจะได้เที่ยวทำร้ายคนสะเปะสะปะไปทั่วโดยไม่มีจุดหมายเหมือน

แมลงวันไร้หัว"

คำพูดนี้กล่าวได้ไฮโซโอหังแต่ก็เจือด้วยความขมขื่นเยาะหยันตนเอง
อยู่หลายส่วน ทำเอาเจอเจอม่ได้แต่หันหน้ากลับไปอย่างเงิบงัน

ซูเออร์ตานพุงตัวลวีหนึ่งขึ้นมาก่อนยื่นมือไปอังใต้จมูกนาง รู้สึก
เพียงลมหายใจของลวีหนึ่งยังคงสม่ำเสมอเป็นปกติเหมือนว่าแค่หลับไป
จึงงงวยงขึ้นมาอย่างเลี่ยงไม่ได้

"ข้าเพียงแต่ทำให้องค์หญิงได้นอนหลับสักงีบเท่านั้น หลายวันมานี้
นางระหกระเหินไปมา ออกจะลำบากโดยแท้ หากยังวิ่งวุ่นกลัดกลุ้มใจ
เช่นนี้ต่อไป เกรงว่าร่างกายจะทรุดเอาได้" เหน็จจื่อกล่าวเรียบๆ พลาง
ตีตนิ้ว

ฉบับลันนั้นก็มีชายฉกรรจ์ไม่กี่คนกระโดดออกมาจากในป่า น่าจะเป็น
ชายฉกรรจ์ที่ห้ามตั้งนุ่่มอันหุหราวิจิตรบรรจงของเหน็จจื่อในตอนนั้น
และคราวนี้พวกเขาก็ห้ามเกี่ยวหลังหนึ่งออกมา เกี่ยวนี้ดูเรียบง่ายอย่าง
ยิ่ง หากคิดจะเทียบกับตั้งนุ่่มตัวนั้นของเหน็จจื่อแล้ว ก็ห่างไกลกันลิบลับ
เลยทีเดียว แต่กระนั้นเมื่อเทียบกับความโคลงเคลงบนหลังม้า จะอย่างไร
มีเกี่ยวสักหลังก็น่าพอใจกว่า

แม้แต่เจอเจอม่เองก็ยังทอดถอนใจว่าเหน็จจื่อผู้นี้คิดได้รอบคอบ
เหลือเกินแล้ว

"เพียงแต่..." ซูเออร์ตานขมวดคิ้ว กล่าวว่ "ถ้าข้าจำไม่ผิด นี่น่าจะเป็น
พลหามของท่านกระมัง ท่านให้พวกเขาามาห้ามเกี่ยวให้ลวีหนึ่ง? เช่นนั้น
ท่าน..."

"ข้าเพียงแต่รับพระกระแสรับสั่งจากฝ่าบาทมาอารักขาท่านกับ

องค์หญิงออกจากเมืองจนกว่าจะถึงที่ปลอดภัยก็เท่านั้นเอง" เหนือจื่อจื่อ
ชำเลืองมองซูเอ๋อริตตานปราดหนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัวกลับก่อนกล่าวอีกว่า
"ท่านอย่าได้ดูเบาพลหามเหล่านี้ของข้าเขียว พวกเขาแต่ละคนมีวิชาตัวเบา
ล้ำเลิศทั้งนั้น มีพวกเขาอยู่ เกรงว่าเหล่าคนหนุ่มรูปงามที่ทะนงตนว่า
เป็นยอดฝีมือด้านวิชาตัวเบาของท่านคงต้องได้ทอดถอนใจด้วยมิอาจ
เทียบเทียมแล้ว"

ซูเอ๋อริตตานและเจ้อเจ้อมู่แค้นเสียดายยิ่งอย่างพร้อมเพรียง ถึงแม้จะ
ไม่เต็มใจ แต่ก็จำเป็นต้องยอมรับว่าการที่บัดนี้มีเหนือจื่อจื่อคอยช่วยเหลือ
ย่อมจะดีกว่าเขาพากำลังคนกลุ่มเล็กๆ คู่มกกันลี้หนีออกนอกด่าน
มากนัก สำหรับเรื่องของจงหยวน เขาซูเอ๋อริตตานเป็นคนนอกโดยสิ้นเชิง
หาได้เคยล่วงรู้อย่างแท้จริงว่าในเรื่องนี้มีที่มาที่ไปอย่างไร แน่نونว่า
ซูเอ๋อริตตานเองก็ไม่อยากเกี่ยวข้องกับเรื่องราวทั้งหมดนี้มากเกินไปเช่นกัน
เรื่องที่เขาอยากทำและเรื่องที่เขาสนใจมีเพียงสองเรื่อง หนึ่งคือความ
ปลอดภัยของลี้หนีง อีกหนึ่งคือความปลอดภัยของโม่หลิวหลี่

บัดนี้ หนึ่งในเรื่องที่ซูเอ๋อริตตานให้ความสนใจคือลี้หนีง นางได้มา
อยู่ข้างกายตนแล้ว ที่เหลือก็เรื่องโม่หลิวหลี่ที่ถูกหว่าหนานหยิงจยาก็ักตัว
ไว้เป็นตัวประกัน

คิดถึงจุดหมายที่โม่หลิวหลี่ฝากคนมาส่งให้ตน เนื้อความบอกว่า
สมัครใจเป็นตัวประกันเพื่องานใหญ่ของแคว้นชวีหุย หวังเพียงซูเอ๋อริตตาน
จะสามารถถกภัยในความลุ่มหลงที่นางมีต่อเขา รอหลังจากช่วยจงหยวน
พ้นภัยอันตรายครั้งนี้แล้ว นางก็จะกลับไปแต่งงานกับซูเอ๋อริตตาน ร่วม
ทุกข์สุขกันจนแก่เฒ่า

กล่าวตามตรง ครั้นเห็นรอยน้ำตาเป็นต่างดวงบนจดหมายของ
โมหิวหลี อีกทั้งกระดาษทั้งแผ่นล้วนมีแต่ความคิดถึงและความลุ่มหลง
ที่นางมีต่อตน สมอ่งที่ทำจากไม้ของซูเอ๋อร์ตานก็เริ่มเกิดปัญญา ในใจ
ประหนึ่งถูกกระแสน้ำสายหนึ่งโอบล้อม ทำให้หัวใจสั่นรัวขึ้นมา
อย่างซ้าๆ

เพียงแต่... ในใจของบุรุษผู้หนึ่งจะมีที่พอให้สตรีถึงสองคนหรือ

ซูเอ๋อร์ตานไม่รู้ว่าสิ่งที่ตัวเขายื่นหยัดมาตลอด เกรงที่ห้วงหา
อารมณ์ที่สุดในส่วนลึกของหัวใจนั้น ไบหน้ายิ้มแย้มนั้น ความรู้สึกนั้น
ที่สุดแล้วจะสามารถเป็นจริงและครอบครองได้จริงๆ หรือไม่ อีกทั้ง
จะสามารถกุมมือของสตรีข้างกายไว้ได้มั่นคงและทะนุถนอมช่วงเวลา
ที่ได้อยู่กับนางได้อย่างดีหรือไม่

ซูเอ๋อร์ตานถามตนเองเป็นพันเป็นหมื่นครั้ง แต่ท้ายที่สุดก็ยังไม่รู้
คำตอบอยู่ดี เขาไม่รู้กระทั่งว่าใจของสตรีที่ตนถวิลหามาตลอดผูกยึดอยู่
กับใครกันแน่ และในใจของนางมีเงาของเข้างหรือไม่

ตั้งนั้นยามซูเอ๋อร์ตานได้รู้ว่าลวีหนิงยังคงหวนหาลวีจิ้นอยู่ เขา
จึงได้เตือนตาดูเช่นนั้น และเมื่อซูเอ๋อร์ตานเห็นลวีหนิงหันหลังกลับ
อย่างเด็ดเดี่ยว หวดแฮ้หือตะบึงไปยังทิศทางวังหลวง หมายถึงจะไป
คุ้มครองปกป้องหวาหนานหย่งจยา คำถามทั้งหมดทั้งปวงก็ได้คำตอบ
แล้ว

เสี้ยวเวลานั้นซูเอ๋อร์ตานรู้สึกเพียงว่าหัวใจของตนปริร้า ในรอยร้าว
นั้นมีอารมณ์ความรู้สึกที่ซูเอ๋อร์ตานไม่เคยได้สัมผัสสัมผัสลอดออกมา
มันเลื่อนรางไม่ชัดเจน แต่กลับทำให้เขาทรมานใจเหลือประมาณ

• นกทองอดมัน 4

ในเมื่อเป็นอารมณ์ความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้ ชูเออร์ตันจึงตั้งใจว่าจะไม่ไปคิดถึงมัน และไม่ไปมองมันเช่นกัน การเพิกเฉยไม่มีอะไรจะทำให้ปัญหาทั้งหมดถูกแก้ลงได้อย่างสบายขึ้นกว่าเดิม

ชูเออร์ตันอุ้มลู่วิ่งหนึ่งไปวางลงในเกี้ยวหลังนั้นอย่างเบามือ มองดูใบหน้ายามหลับสนิทของนางอย่างเงียบๆ

ใช่แล้ว ลู่วิ่งในเวลานี้หาใช่ลู่วิ่งหนึ่งในกาลก่อน ดังนั้นนางถึงได้พูดว่า 'ชูเออร์ตัน ข้าเชื่อลั่วจิ้นเหมือนกับที่เชื่อท่าน เรื่องที่ท่านไม่มีทางทำ เขาก็ไม่มีทางทำออกมาเด็ดขาด'

ในใจนางวางตนเองกับลั่วจิ้นไว้ในตำแหน่งเดียวกัน มีฐานะอย่างเดียวกันกระนั้นหรือ

รอยยิ้มขึ้นปรากฏขึ้นบนหน้าของชูเออร์ตัน

67

ลู่วิ่งคล้ายจรมลงสู่นิทราอันลึกสุดซึ่ง นางไม่เคยหลับสนิทปานนี้ มาก่อน ไม่มีความฝัน ไม่มีความกังวล ไม่มีความสับสนวุ่นวาย อบอวนสบายใจประหนึ่งได้กลับไปสู่อ้อมกอดมารดา

ไม่รู้ว่าหลับไม่ได้สติเช่นนี้ไปนานเท่าไร ลู่วิ่งรู้สึกเพียงว่ามีกลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ โขยเข้ามาในจมูก แม้จะเบาบางยิ่ง แต่ก็คุ้นเป็นที่สุด มันเหมือนเป็นการปลุกเรียก ลู่วิ่งจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา

นี่เป็นที่ว่างอันเงียบสงัดอย่างยิ่งแห่งหนึ่ง มันถูกแสงเทียนเติมห้องส่องสะท้อนให้อบอุ่น ลู่วิ่งมองเห็นเบื้องหน้าหน้าต่างที่อยู่ไกลจากแสงเทียนมีเงาร่างหนึ่งยืนอยู่ ถึงแม้ภายในห้องจะมีแสงเทียนสว่างให้ความอบอุ่น แต่เขากลับเลือกจะยืนอยู่เบื้องหน้าหน้าต่างที่มีแสงจันทร์เงียบเหงาหนาวเย็นส่องลอดเข้ามาและความอบอุ่นของแสงเทียนแผ่ไปไม่ถึง ปล່อยแสงจันทร์สาดส่องตัวเขาจนดูโดดเด่นเดี่ยวเดียวดาย

ลวีหนึ่งไม่รู้เลยว่าที่แท้สิ่งที้งดงามทีสุด อันทีจริงก็เป็นสิ่งทียากจะ
ผสวนเข้ากับโลกทีสุดเช่นกัน ฎุกระแวงระวัง ฎุกลสายตาแปลกๆ คอย
ตุดตาม ความรู้สึกภายในใจจะมีใครเล้าเข้าใจ

"ท่านตื่นแล้วหรือ" ลวีหนึ่งไม่ได้พูดอะไร แต่เขากลับรับรู้ถึงเสียง
ของลวีหนึ่งได้

ลวีหนึ่งขยับยกมูมปากเบาๆ แต่กลับไม่ได้พูดอะไร

เขากันหน้ามาอย่างช้าๆ สายตาสบประสวนกับลวีหนึ่ง

เขายังคงสวมชุดตัวยาวสีม่วง ยืนนิงอยู่ระหวางแสงเทียนอันอบอุ่น
และแสงจันทรอันหนาวเย็น สีสันทีไม่ผสวนรวมกันเช่นนั้นมาเคลือนไหว
อยู่บนหน้าากเงินและชุดตัวยาวทีเต็มไปด้วยสีสันอันยั่วยวนใจของเขา
เหมือนเป็นคูให้กำเนิดและพิฆาตเช่นความเป็นกับความตาย น้ำกับไฟ
ยากจะเข้าใจปานนั้น แต่กัก็ลึกลับซับซ้อ่นน่าสนใจเช่นกัน

"เจ้ารู้มาตลอดใช่หรือไม" ลวีหนึ่งถามขึ้นอย่างเนิบช้า "ตั้งแต่ต้น
จนจบลั้วนรู้มาตลอด ใช่หรือไม"

เขาไม่ได้พูดอะไร

ลวีหนึ่งจิงมองเขาเช่นนี้เนิ่นนาน แต่ทว่าถึงจะนานเพียงนี้ เขากั
ยังคงนิงเจียบเช่นเดิม

"บัดนี้ข้าควรเรียกเจ้าว่าอาหลีหรือเรียกเหอจือจือกัันเล่า" รอยยิ้ม
ปรากฏขึ้นบนหน้าของลวีหนึ่ง ในสายตาของเหอจือจือกลับยังคงเห็นว
มันแฝงด้วยแวงเยาะหยัน

"ยามนี้ทัพบกเคลื่อนถึงเมืองยุทธศาสตร์ชายแดนแล้ว เริ่มจะส่ง
ผลกระทบต่อดุศุณย์กกลางเส่นทางสำคัญมากมายในแถบนั้น แม้กระทั่ง

ตามเมืองทั้งหลายของราชสำนักก็ยังมีทัพภพรวมตัวกัน มีแนวโน้มว่าจะลุกลามเป็นวงกว้าง คิดว่าเหล่าขุมกำลังต่อต้านที่ชุมนุมอยู่ในราชสำนักคงลอบจับมือเป็นพันธมิตรกันอย่างเงิบๆ อยู่นานแล้ว พอโอกาสมาถึงก็จะลุกขึ้นก่อการทันที" เหลือจื่อจื่อไม่ได้ตอบคำถามของลู่วิ่ง กลับเปลี่ยนไปพูดอีกเรื่องแทน

ลู่วิ่งมองดูเหลือจื่อจื่อ มองเห็นความลึกล้ำดุจราตรีอันมืดมิดจากนัยน์ตาทั้งสองที่โผล่ออกมาจากหน้ากากของเขา ท่าที่ชิงชังเอาจริงเอาจังนั้นทำให้ลู่วิ่งเข้าใจว่าเหลือจื่อจื่อในยามนี้หาได้กำลังล้อเล่น เขาพูดเรื่องนี้อย่างจริงจังเป็นที่สุด บอกแก่ลู่วิ่งว่าสถานการณ์ในยามนี้มาถึงขั้นที่ร้ายแรงเพียงนี้แล้ว

"ต่อให้มีทัพภพมากมาย มีขุมกำลังต่างๆ มากมาย แต่เมื่อมารวมกลุ่มกัน จะอย่างไรก็ต้องมีผู้นำ ถึงแม้พวกเขาจะผลัดกันของเรื่องนี้ไปตกแก่ลั่วจิ้นทั้งหมด แต่ข้าไม่เชื่อเด็ดขาดว่าลั่วจิ้นจะสามารถกลายเป็นข้ออ้างให้ทัพภพโค่นล้มเสด็จพี่ของข้าลงได้ หากไม่มีเหตุผลที่แน่ชัด และข้ออ้างที่ฟังขึ้น หากไม่มีผู้สืบทอดพระราชบัลลังก์ที่เหมาะสมกว่าเสด็จพี่ของข้า ที่พวกเขาอุทิศสำหรับวงครั้งนี้ ไหนเลยจะมีใช้ว่าดีแต่พูด" ลู่วิ่งยิ้มเย็นพลางว่า "อย่างไรก็ต้องมีสักคนที่คอยนั่งรับผลประโยชน์อยู่เฉยๆ กระจ่าง คนผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่ชักใยเรื่องทั้งหมดอยู่หลังม่านอย่างแน่นอน!"

"องค์หญิงปรีชาสามารถโดยแท้" เหลือจื่อจื่อยิ้มบางๆ พลางพูดจากใจจริง "หากแต่เรื่องนี้เกรงว่าจะซับซ้อนกว่าที่ท่านคิดมากนัก ลั่วจิ้นมีส่วนในเรื่องทั้งหมดหรือไม่ ใครก็ไม่อาจบอกได้ อย่างน้อยจนถึงตอนนี้

เขาก็ยังไม่ได้โผล่หน้าออกมา ทว่าที่แปลกก็คือเรื่องทั้งหมดทั้งมวลกลับมี
กองทัพลูกลั่วคอยชักใยอยู่จริงๆ และในทัพบกฏทั้งหมด ทัพลูกลั่ว
ก็เป็นกำลังหลักอย่างแท้จริงเช่นกัน หากลั่วจิ้นไม่มีส่วนร่วมด้วย เช่นนั้น
เป็นใครกำลังบัญชาการกองทัพลูกลั่วอยู่กันแน่"

คำพูดของเหอจื่อจื่อทำให้ลวี่หนิงพลอยตกลงสู่ภวังค์ความคิด
เช่นกัน เป็นใครกำลังบัญชาการกองทัพลูกลั่วอยู่ นอกจากลั่วจิ้นแล้ว
ก็เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะเป็นคนที่ไม่ใกล้ชิดเขาที่สุด คนผู้นี้สามารถทำให้
ทั้งกองทัพลูกลั่วเห็นเขาดูเจเห็นลั่วจิ้นได้

เช่นนั้นคนผู้นี้จะเป็นใครไปได้เล่า

ในสมองของลวี่หนิงคล้ายมีภาพผู้ที่อยู่ข้างกายลั่วจิ้นทุกคน
วาบผ่านขึ้นมา อีกทั้งภาพเหตุการณ์นับแต่ออกจากวังหลวงกลับไปถึง
จวนเป่ย์จิ้งโหวก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าเช่นกัน

ลวี่หนิงพลันนึกขึ้นได้ว่าในคืนนั้นเป็นใครกำลังสั่งการพลธนูที่ดักซุ่ม
อยู่ในจวนเป่ย์จิ้งโหว

ลั่วอัน

หรือว่าจะเป็นคนลั่วอัน

"ไม่ ถ้าเป็นคนลั่วอันจริง เช่นนั้นเขาก็แค่ถูกคนหลอกใช้เท่านั้น ผู้ที่อยู่
หลังมานต้องเป็นคนอื่นแน่นอน!" ลวี่หนิงใคร่ครวญไปพลางระบอออกมา
อย่างเฉียบขาด "หากคนผู้นี้ไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ที่มีใจเป็นกบฏอยู่นานแล้ว
เช่นนั้นก็ต้องเป็นคนที่มักใหญ่ใฝ่สูงอยากครอบครองพระราชบัลลังก์
มาโดยตลอดอย่างแน่นอน!"

"หรือว่าจะเป็นคนลั่วอันอีก" ลวี่หนิงพลันเงยหน้าขึ้นถามเหอจื่อจื่อ

"ไม่ใช่" เหนือจื่อจื่อส่ายหน้าเบาๆ "คนที่พวกเขาต้องการยกขึ้นครองบัลลังก์หาใช่หว่าหนานอี่ไม่"

"ไม่ใช่หว่าหนานอี่?" ลวีหนึ่งตะลึงไปทันที "แล้วจะเป็นใคร"

"เป็นหว่าหนานหย่งซาง" เหนือจื่อจื่อกล่าวออกมาอย่างชัดเจนที่ละคำ

"หย่งซาง!" ลวีหนึ่งยิ่งตกใจหนักกว่าเดิม "เรามีใช่ถูกบันทึกไปตั้งแต่หว่าหนานอี่ยกทัพก่อปฏิวัติครั้งกระโน้นแล้วหรือ"

"เขาหาได้ถูกบันทึกจริงๆ" เหนือจื่อจื่อตอบ "เวลานั้นฝ่าบาทที่ยังทรงเป็นรัชทายาทพระราชทานพระเมตตาสุดท้ายแก่เขา ทรงเหลือทางรอดให้เขา ในเวลานั้นเขาบอกว่าต้องการจะสำนึกผิดด้วยน้ำใสใจจริง ทั้งยังตั้งสัตย์สาบานยินดีออกบวช ประกอบกรรมดีสั่งสมบุญกุศล คอยสวดภาวนาให้ราชวงศ์หว่าหนานไปชั่วชีวิต ฝ่าบาททรงเห็นแก่ที่หย่งซางเติบโตขึ้นมาในวังพร้อมกับพระองค์ อีกทั้งพระองค์ยังทรงดูแลเขามาตลอด สุดท้ายฝ่าบาทก็พระทัยอ่อน องค์ชายเข้าร่วมการกบฏเดิมก็มีโทษหนัก ฝ่าบาททรงไตร่ตรองแล้วก็มีพระวินิจฉัยให้ประหารองค์รัชทายาทของหย่งซางแล้วปล่อยตัวหย่งซางไป ได้ข่าวว่าต่อมาหย่งซางก็ออกบวชอยู่ในวัดไปหว่าหลายปีมานี้มุ่งสมาธิอยู่กับการศึกษาพระธรรมโดยตลอด ไม่เคยมีพฤติกรรมนอกร่องนอกรอยใดๆ"

"ไม่เคยมีพฤติกรรมนอกร่องนอกรอย?" ลวีหนึ่งยิ้มเย็น "คิดถึงในตอนนั้นที่เขาเดินตามก้นเสด็จพี่ต้อยๆ หากมีใช่เสด็จพี่ของข้าส่งสารเขา เขามีหรือจะอยู่รอดมาได้ ในตอนแรกนั้นเขาหิวเขากระหาย เหล่าชั้นที่นางกำนัลมีใครบ้างยอมปรนนิบัติรับใช้ คอยยกชามน้ำให้พวกเขาสองแม่ลูก หากมีใช่พี่งาเสด็จพี่ของข้า พวกเขาของเครื่องใช้"

และอาหารการกินก็ล้วนเป็นของที่เสด็จพี่มอบให้เขาทั้งนั้น มิเช่นนั้นเขา
ไหนเลยจะยังมีชีวิตรอดมาถึงทุกวันนี้ได้! ไหนเลยจะยังสามารถมายืน
สั่งการกำลังพลให้ออกมาต่อต้านเสด็จพี่ของข้าได้!"

"ลวี่หนึ่ง" เหอจื่อจื่อเพียงแต่พูดอย่างเยือกเย็น ตรงกันข้ามกับ
ท่าทีเดือดพล่านของลวี่หนึ่ง "ไม่มีใครที่เกิดมาก็สูงส่งกว่าผู้อื่น และก็
ไม่มีใครที่เกิดมาก็สมควรรอรับทานจากผู้อื่นเหมือนกับขอทานเช่นกัน
ทุกสิ่งทุกอย่างใช้ว่าคิดไว้เช่นไรก็ต้องเป็นเช่นนั้น ท่านเข้าใจหรือไม่"

คำพูดของเหอจื่อจื่อทำให้เพลิงโทสะที่สุ่มเต็มร่างก่อนหน้านี้ของ
ลวี่หนึ่งพลันเย็นลงประหนึ่งมีน้ำเย็นเทราดลงมา นางเงยหน้าขึ้นมอง
เหอจื่อจื่อ ด้วยมีหน้าากากันเอาไว้จึงยังคงมองเห็นหน้าตาของเหอจื่อจื่อ
ได้ไม่ชัดมากและยังมองไม่เห็นสีหน้าใดๆ ของเขา ทว่าแววตาของเขา
กลับมีอารมณ์ความรู้สึกซับซ้อนไม่เหมือนปกติหลุดลอดออกมา อีกทั้ง
ในนั้นก็ยังเจือไปด้วยแววเย็นเยียบอันยากจะอธิบาย มันราวกับเป็น
สายลมยามเหมันต์พัดผ่านไปทุกซอกมุมหัวใจโดยปราศจากความปรานี
ทำให้คนรู้สึกหนาวเหน็บยากจะทานทน

ลวี่หนึ่งเม้มปากเบาๆ ไม่พูดอะไร

จะให้นางพูดอะไรเล่า

บางทีเหอจื่อจื่ออาจจะพูดถูก สำหรับหย่งซางแล้ว แต่เพราะ
มารดาของเขาเป็นเพียงนางกำนัล เขาจึงถูกกำหนดมาให้ถูกองค์ชายและ
องค์หญิงคนอื่นรังแก แม้กระทั่งพวกนางกำนัลและชั้นที่ก็ยังมองข้ามเขา
ได้ยิวว่าขณะเขาเกิดเป็นเวลาเดียวกับที่เสด็จแม่จะมีพระประสูติกาล
ตนและหย่งจยาตี แต่เนื่องจากด้านหนึ่งเป็นแฝดผู้เป็นหน่อเนื้อจาก

สองเฮา ส่วนอีกด้านเป็นเพียงเชื้อสายจากสนมที่ได้รับความโปรดปรานเพียงวันเดียว ทำให้แม้แต่หมอลงในวังก็ไม่ยอมไปทำคลอดให้สนมนางนั้น นำสงสารสาวใช้ของนางต้องวิ่งไปไกลยิ่งกว่าจะเชิญนางเข้าหลวงทำคลอดสูงอายุมาได้คนหนึ่ง ยามนางเข้าหลวงทำคลอดรอดไปถึงเรือนของสนมนางนั้นกลับพบว่านางได้คลอดหย่างชางออกมาแล้ว

เนื่องจากน้ำคร่ำแตกก่อนเวลา และสนมนางนั้นก็เจ็บปวดจนสลบไป ทำให้ยามหย่างชางคลอดออกมามีสายสะดือพันคอ หายใจได้ไม่สะดวก แม้แต่หน้าก็จวนกลายเป็นสีม่วง นางเข้าหลวงชราเห็นสภาพในขณะนั้นแล้วก็ตกใจแทบสิ้นชีวิต รีบพุ่งตัวไปตัดสายสะดือแล้วจับหย่างชางห้อยหัวตีกัน ด้วยเหตุนี้เองจึงช่วยชีวิตน้อยๆ ของหวาหนานหย่างชางกลับมาได้

แม้จะถูกช่วยเอาไว้ได้ แต่ก็ทำให้หวาหนานหย่างชางอ่อนแอมาก โรคมาตั้งแต่เด็ก แม้จะเป็นพระราชโอรสของฮ่องเต้ แต่เมื่ออยู่ท่ามกลางองค์ชายองค์หญิงจำนวนมาก อีกทั้งตระกูลฝั่งมารดาไม่ได้เป็นตระกูลเด่นดังและตัวมารดาเองก็ไม่ได้เป็นสนมชายาที่มีตำแหน่งอำนาจใดๆ ให้พึ่งพาได้ เขาจึงตกอยู่ในสภาพโดดเดี่ยวเสียบเหงาไร้คนเหลียวแล

ในทางตรงกันข้าม หวาหนานหย่างจยาและหวาหนานลี่หนิงที่เกิดออกมาก่อนหวาหนานหย่างชาง องค์ชายและองค์หญิงซึ่งเป็นหน่อเนื้อสายตรงของฮ่องเต้คู่นี้กลับเป็นที่เมตตาโปรดปรานจากสวรรค์ ไม่ต้องกล่าวถึงว่าเหล่าสนมชายาและขันทีนางกำนัลในวังหลวงล้วนแต่กอบประคองพวกเขาไว้เหนือเกล้า แม้แต่องค์ฮ่องเต้เองยังเสด็จไปตำหนักของสองเฮาเพื่อทรงพระสำราญกับพระราชโอรสพระราชธิดาทุกวัน เสด็จพ่อของ

พวกเขา เสด็จพ่อของพวกเขาทุกคนทรงมอบความรักและรอยยิ้ม พระสรวลแทบทั้งหมดให้แก่หว่าหนานหย่งจยาและหว่าหนานลี่หนึ่ง แล้ว เด็กคนอื่นนอกจากพวกเขาทั้งสองล้วนทำได้เพียงมองดูเสด็จพ่อจากไกลๆ ใฝ่หวังว่าเสด็จพ่อจะทรงหันกลับมาทอดพระเนตรพวกเขา ยิ้มพระสรวลให้พวกเขาแม้สักนิดก็ยังดี

นับแต่เจ้าเขียนคำว่ามังกรในเทศกาลซึ่งหยวนปีที่เจ้าอายุเจ็ดขวบ ทำให้เสด็จพ่อทรงโสมนัสปลาบปลื้ม นับแต่นั้นมาในสายพระเนตรของเสด็จพ่อก็ไม่ค่อยมีพวกข้าอยู่อีกเลย ไม่เคยมีอยู่อีกเลย! ถึงข้าจะหมั่นเพียรศึกษาร่ำเรียนมากเพียงไรก็ไม่มีประโยชน์ ข้าเกลียดเจ้า เกลียดเจ้า!

ยังจำได้ว่าวันนั้นหว่าหนานหย่งจยาที่ยังดำรงตำแหน่งรัชทายาท กลับจากเป่ย์เจียงมาถึงวังหลวงแล้วก็มีสีหน้าเคร่งเครียดยากจะหลับลง ตลอดทั้งคืน ยามนั้นลี่หนึ่งมาอยู่ข้างหว่าหนานหย่งจยา วางศีรษะลงบนตักเขา ถามเขาว่าเป็นอะไรไป หว่าหนานหย่งจยาถอนหายใจยาว ก่อนจะบอกเล่าถ้อยคำที่หว่าหนานหย่งซางพูดออกมา

สีหน้าเจ็บปวดและเศร้าเสียใจขณะหว่าหนานหย่งจยาย้อนนึกถึง ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้ลี่หนึ่งรู้สึกทรมานใจ นางกอดหว่าหนานหย่งจยาไว้แน่น ใช้การอยู่เคียงข้างอย่างปราศจากเสียงเป็นการปลอบโยน หวังเพียงจะสามารถปิดเป้าสิ่งที่ติดค้างในใจหว่าหนานหย่งจยาออกไปได้

ภายในวังหลวงอันใหญ่โตมโหฬาร นอกจากลี่หนึ่งแล้ว หว่าหนานหย่งจยาก็คิดเดี่ยวอย่างแท้จริง

ถึงแม้หว่าหนานหย่งซางที่คอยตามหลังหว่าหนานหย่งจยาอยู่ ทุกวันจะทำให้เขารำคาญอย่างมาก แต่ลี่หนึ่งก็รู้ว่าหย่งจยารักใคร่เอ็นดู

หว่าหนานหย่งซางยิ่งยวด หว่าหนานหย่งซางที่มักจะร้องไห้ มักจะหิวโหย มักจะสวมใส่เสื้อผ้าที่แขนสั้นแต่ผู้นั้นแต่ไหนแต่ไรมาก็ล้วนได้แบ่งอาหารที่หว่าหนานหย่งจยาก็กินไม่หมด เสื้อผ้าที่หว่าหนานหย่งจยาก็ใส่ไม่หมด เครื่องใช้ที่หว่าหนานหย่งจยาก็ใช้ไม่หมดไปโดยตลอด

หว่าหนานหย่งจยาก็ไม่มีทางให้ผู้ใดเข้าใกล้ตนง่ายๆ ทว่าผู้ใดได้เข้าใกล้เขาแล้วก็จะได้รับการดูแลและการปกป้องอย่างดีที่สุดเสมอ คนที่ปกติคอยรังแกหว่าหนานหย่งซางเหล่านั้นมีใครบ้างไม่เคยถูกหว่าหนานหย่งจยาลงงานอย่างหนัก หว่าหนานหย่งซางมักจะซาบซึ้งต่อหว่าหนานหย่งจยาคงใจจริง มักบอกว่าหว่าหนานหย่งจยาคือคนที่ดีต่อเขาที่สุด ดีกว่าคนทั้งหมดบนโลกรวมกันเสียอีก

แต่ทว่าหว่าหนานหย่งซางที่แสวงหาเป็นอ่อนแอมาตลอดผู้นี้ กลับหักหลังหว่าหนานหย่งจยาดูอย่างเจ็บแสบที่สุด ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้เขาที่สุด แต่กลับลงมือได้โหดเหี้ยมไร้หัวใจเพียงนี้

แล้วจะให้ลวีหนิงรับไหวได้อย่างไร

แต่กระนั้นลวีหนิงกลับคิดไม่ถึงเลยว่าหว่าหนานหย่งจยาก็ยังปล่อยเขาไป ปล่อยให้หว่าหนานหย่งซางที่เบื้องหน้าเขาแต่ทำตัวอ่อนแอ ร้องไห้สะอึกสะอื้น แต่กลับยังเหมือนหมาป่าคอยแทงข้างหลังอยู่เช่นเดิม

มีนำผู้คนถึงได้กล่าวว่ไม่อาจพึ่งพาและไว้ใจคนที่ต่ำต้อยยากจน มากจนเกินไป หว่าหนานหย่งซางที่สุดแล้วก็ยังเป็นพวกไม่เอาไหน ที่ขุนไม่ขึ้นอยู่ดังเดิม เฝิงจะผ่านมาไม่เท่าไรก็รวบรวมสมัครพรรคพวก ก่อเรื่องขึ้นอีกแล้ว

ทว่ายามนี้มองดูสีหน้าท่าทางของเหอจื่อจื่อแล้ว ในใจลวีหนิงกลับมี

ความรู้สึกแปลกๆ เอ่อขึ้นมา ไม่รู้ทำไมคำพูดเช่นนี้ถึงทำให้ลวีหนึ่ง
อดขบคิดใคร่ครวญขึ้นมาไม่ได้

หว่าหนานหย่งซางผู้นั้นใช้มีใช้มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนไม่อาจ
ครอบครองล้วนตกเป็นของหว่าหนานหย่งจยา จึงชิงชิงหว่าหนานหย่งจยา
มาตลอดตั้งแต่ต้น ใช้มีใช้...ที่แฉ่งทำตัวอ่อนแอ ที่ลับลับริษยาคับแค้น
ในความไม่ยุติธรรมนี้มาตลอด จึงคิดอยากจะทำแก้แค้นและแย่งชิงทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่หย่งจยาตีครอบครองมาตลอด

หากคนเราเกิดมาเสมอภาคกันจริง เช่นนั้นสิ่งที่หว่าหนานหย่งจยา
ได้ครอบครองก็ต้องเป็นสิ่งที่หว่าหนานหย่งซางสมควรได้ครอบครอง
เช่นกันกระมัง ทว่าคนเราเกิดมาก็เสมอภาคกันจริงๆ นะหรือ

เจ้อเจ้อมู่พูดว่าตั้งแต่เล็กลวีหนึ่งก็ไม่เคยรู้ว่าอะไรคือการกล้ำกลืน
ความอับยศเพื่อกระทำภารกิจอันหนักอึ้งให้สำเร็จ ไม่เคยรู้ว่าอะไรคือ
การปกป้องทะนุถนอม นั่นเป็นเพราะลวีหนึ่งเกิดมาก็มลสิทธิ์ที่สูงที่สุด
บนโลกคอยปกป้องห่อหุ้มไว้อย่างแน่นอน นางวางนางไว้บนตำแหน่งที่
อ่อนนุ่มปลอดภัยที่สุด ทว่าเพื่อที่จะปกป้องนาง หว่าหนานหย่งจยา
ต้องเสียอะไรไปบ้าง แลกกับอะไรไว้บ้าง เผลอหน้ากับอะไรบ้างเล่า

"ท่านรู้หรือไม่ว่าคราวนี้เสด็จพี่ของท่านทรงถูกกล่าวหาด้วยโทษฐาน
อะไร" เหย้อจื่อจื่อเอ่ยถามขึ้นเรียบๆ

โทษ?

ในใจลวีหนึ่งปล้นกระตุก ความสงสัยเคลือบแคลงปนด้วย
ลังเลสงสัยไม่ได้และความกระวนกระวายใจทำให้นางมองเหย้อจื่อจื่อ
ด้วยความสับสนงงวย รอคอยคำตอบจากเขา

ที่ว่าเหอจื่อจื่อกลับยังคงปิดปากเงียบ เขามองลวีหนิงนิ่งงันอยู่ พักใหญ่ค่อยเอ่ยปากขึ้นช้าๆ

'โทษ' คำคำนี้สำหรับลวีหนิงแล้วเป็นคำที่อับมงคลและมีกลิ่นอาย น่ากลัวโดยแท้

ในใจเกิดความกังวลและหวั่นกลัวอยู่รำไร มันเป็นความหวั่นกลัว ที่ไม่อาจบอกกล่าว ลวีหนิงมองดูเหอจื่อจื่อ เขาที่อยู่ตรงหน้าเหมือนเป็น ปริศนาที่นางต้องการไข เขาปิดบังโฉมหน้าอันจริงแท้ที่สุดเอาไว้ แคว่ ยื่นมือไปนางก็ปลดหน้ากากลงมาได้แท้ๆ แต่กลับยังคงลึกลับ หลาดกั้ว ไม่กล้าเผชิญหน้ากับผลลัพธ์ที่แท้จริง

จะฟังหรือจะไม่ฟัง

ฉับพลันนั้นลวีหนิงเกิดความรู้สึกเหมือนยามตนเองนั่งอยู่ในตำแหน่ง เจิ้งหยาง ลอบฟังบทสนทนาระหว่างจางคังและหวาหนานหย่งจยาที่ อยู่ในลานตำหนักอีกครั้ง เรื่องที่ลวีหนิงทำมาตลอดชีวิตก็คือการหนี นางมักจะหนีไปจากทุกสิ่งที่เกิดทับอยู่บนร่างนาง หนีไปจากภาระหนักอึ้ง ที่นางเกิดมาก็ต้องแบกรับ แต่กระนั้นแม้จะทรมสุดกำลัง ทุ่มความมุ่งมาดปรารถนาและความสุขความเศร้าทั้งหมดในชีวิตไปจนสิ้นเพื่อเผาผลาญ ความหวังหาอวอร์ดทั้งชาติก่อนและชาตินี้ สุดท้ายแล้วก็ยังคงหนีไม่พ้น ความหวังหาแต่ละสายแต่ละใยและความอาลัยที่พันผูกอยู่ในใจนั้นอยู่ดี

คำซื่อที่วัดฝ่าหวารูปนั้นพูดว่าอะไรนะ

'เรื่องราวในโลกก็เปรียบประดุจการดื่มชา ใบสนแค่ไม่กี่ใบ ยามโต อยู่บนต้นเรียกว่าใบ เมื่อมาแช่อยู่ในชาก็สามารถทำให้คนดื่มชับริสชาติได้ เปรียบดั่งว่าใจหวาน ในปากก็หวาน ใจขม ถึงเป็นน้ำผึ้งก็ขม

ความกลัดกลุ้มต่างๆ นานาก็แค่เกิดขึ้นจากใจ แต่หาว่าไม่ว่าสรรพสิ่ง
ยอมเป็นไปตามกรรม ถึงจะตื่นรณชาติขึ้นก็หนึ่งวงล้อชะตากรรมไปไม่พ้น'

'หน้าที่ติดค้างช้าเร็วก็ต้องส่งคืน สิ่งที่พลาดไปก็แค่พลาดไป
ทำอย่างไรได้ในเมื่อมนุษย์เราต่างมีความลุ่มหลง เอาแต่ยึดติดกับปม
ในใจ แต่หาว่าไม่ว่าทั้งชาติก่อนและชาติปัจจุบัน วงล้อแห่งกรรมได้ถูก
กำหนดไว้ก่อนแล้ว จะเป็นหรือตาย หากชาติใช้ในสิ่งที่ควรชาติใช้ได้
ไม่หมดสิ้น จะเวียนว่ายตายเกิดอีกก็ชาติก็ยังต้องมาข้องเกี่ยวกัน และ
ยังคงทำใจปล่อยวางไม่ลงเช่นเดิม ไม่ควรเลย ไม่ควรเลย...'

หนี้ในชาติก่อนช้าเร็วก็ต้องใช้คืน วงล้อแห่งกรรมได้ถูกกำหนด
ไว้ก่อนแล้ว หากชาตินี้ใช้คืนไม่หมด จะเวียนว่ายตายเกิดอีกก็ชาติก็ยัง
ต้องมาข้องเกี่ยวกัน...

คิดว่าหากเวรกรรมความรักอันเป็นบาปทั้งหลายในชาติปัจจุบัน
ล้วนเป็นสิ่งที่ลวีหนึ่งถูกลิขิตให้มารับไว้ เช่นนั้นถึงนางจะหนีอย่างไรก็
หนีไม่พ้นกรรมมัง บัดนี้สิ่งที่ลวีหนึ่งขาดไปอาจจะเป็นความกล้าเผชิญหน้า
เช่นนั้นอะไรคือความกล้าที่นางควรมีและควรเผชิญกันเล่า

"โทษที่พวกเขากล่าวหาเสด็จพี่ของท่านก็คือเขาหาใช่สายโลหิตของ
ราชวงศ์ แต่เป็นลูกของผู้อื่น"

แต่ละคำแต่ละประโยคของเหอจื่อจื่อราวกับเป็นสายฟ้าฟาด
ดั่งสะเทือนเลื่อนลั่นอยุธยาหลวี่หนึ่ง นางเบิกตาโพลงด้วยความตกตะลึง
ในสมองขาวโพลนไปหมด

"เจ้ากำลัง... พุดอะไร" ลวีหนึ่งไม่กล้าจะเชื่อหูของตนเอง นาง
มองเหอจื่อจื่อแฉ่งหนึ่ง พิมพ์ถามขึ้นด้วยเสียงที่แม้แต่นางเองยังแทบ

ไม่ได้ยิน "เจ้ากำลังพูดอะไร ข้าได้ยินไม่ชัด เสด็จพี่ของข้าทำไมนะ"

"โทษที่พวกเขากล่าวหาเสด็จพี่ของท่านก็คือหาใช่สายโลหิตของราชวงศ์ไม่" เสียงของเหอจื่อจื่อยังคงสุมหนักแน่นเช่นเดิม แต่ละคำที่กล่าวออกมาล้วนชัดเจนหาใดเทียม มันโหดร้ายจนแม้ลู่วิ่งชิงอยากจะเดินผ่านไปก็ไม่สามารถทำได้

"พวกเขาพูดเหลวไหล" ลู่วิ่งชิงได้ยินเสียงของตนทุ้มต่ำระคนด้วยโทษอะไร "พวกเขาต้องการกลับขาเป็นดำ ใฝ่ความผู้อื่น..."

"และหลักฐานของพวกเขาก็คือ...หากฝ่าบาทรัชกาลปัจจุบันทรงรักพระชนิษฐาร่วมมุลุทร เช่นนั้นเขาก็ต้องไม่ใช่สายโลหิตของราชวงศ์อย่างแน่นอน"

"เป็นไปได้!" ลู่วิ่งชิงขึ้นนั่งบนเตียงทันที นางสิ้นไปทั้งร่างด้วยความโกรธ ดวงตาที่ดำขาวแยกชัดเต็มไปด้วยเพลิงโทษะ สองมือนางขยำผ้าห่มไว้แน่นจนข้อนิ้วขึ้นสีขาว "พวกเขา...พวกเขา..."

เหอจื่อจื่อไม่ได้กล่าวอะไร เขาเพียงแค่มองลู่วิ่งชิงอย่างเรียบเฉย มองดูนางที่กำลังสิ้นทึ่ม มองดูนางที่พูดอะไรไม่ออกไปแล้ว มองดูนางที่เริ่มสะอึกสะอื้น น้ำตาไหลอาบหน้า

"ฮือ..." ลู่วิ่งชิงก้มหน้าลง ปล่อยผ้าห่มออก ใช้มือขยำทั้งสองปิดหน้าไว้ สองไหล่นางกำลังสิ้น น้ำตานางไหลซึมลงมาตามร่องนิ้ว ก่อนหยดลงบนผ้าห่มแพรสีชมพูอ่อน ที่จ้อยไว้เป็นจุดแต้ม

แสงเทียนวูบไหวกลับไม่อาจปลอบโยนหัวใจที่กำลังสะอื้นให้ดวงนี้ได้

"ข้าควร...ทำอย่างไร..." ลู่วิ่งชิงสะอื้นอีก ร่างกายโงนเงน

• นกทองอกมัน 4

ใช่แล้ว นางควรทำอย่างไรดี

จะให้นางไปแก้ตัวว่าหว่าหนานหย่งจยาไม่ได้รักนางได้อย่างไร

ถ้านี่เป็นคำโกหกที่นางจำเป็นต้องพูด เช่นนั้นแม่แต่นางก็ยิ่งหลอกให้
ตนเองเชื่อไม่ได้

ดวงตาที่ยังยโสและร้อนแรงดุจดวงอาทิตย์คู่นั้น มาดของผู้เป็น
ราชาโดยธรรมชาติที่มีแต่ทอดมองผืนแผ่นดินและทำให้เหล่าสรรพสัตว์
ยอมศิโรราบอยู่ใต้เบื้องบาทนั้น รูปโฉมหล่อเหลาที่เสกสรรปั้นขึ้นจาก
ความงดงามทั้งสิ้นทั้งปวงและเป็นที่ไม่เมตตาของสวรรค์เบื้องบนนั้น บุคลิก
ของกษัตริย์ผู้ปรีชาสามารถฉลาดปราดเปรื่องประดุจอินทรีที่กล้าแกร่งนั้น

ใครจะสามารถพูดได้ว่าเขาไม่ใช่ฮ่องเต้ที่มีคุณสมบัติครบถ้วน!

ทว่าในแว่นแคว้นที่เขาสร้างและปกครอง เพียงเหตุเพราะความรัก
ในส่วนลึกภายในใจของเขากลับก่อให้เกิดภัยคุกคามที่หนักหนาสาหัส
ที่สุดในชีวิตเขา

ลวีหนิงรู้สึกเพียงว่าวูบโหวงไปทั้งใจ หัวใจนาง เนื้อหนังนางจับตัว
เป็นน้ำแข็งที่ละนิดๆ อุณหภูมิร่างกายค่อยๆ หายไป ลวีหนิงรู้สึกว่าตนเอง
เป็นเหมือนแผ่นน้ำแข็งที่เพิ่งก่อตัว ขอเพียงมีลมหอบหนึ่งพัดมาเบาๆ
ก็ทำให้นางปริแตกเป็นเสี่ยงๆ ได้แล้ว

แต่ในยามนี้เอง บนไหล่ นางก็มีความอบอุ่นจากร่างกายส่งผ่านมา
เบาบาง

มันเป็นอุณหภูมิอ่อนจางประหนึ่งแสงอาทิตย์อันอบอุ่นในยามวสันต์
แม้จะไม่ร้อนแรง แต่ก็เพียงพอจะบิดเป่าความทารุณของสายลมหนาว
ให้สลายไปได้ ลวีหนิงค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาก็มองเห็นนัยน์ตาดำขลับ

เต็มไปด้วยแววเป็นห่วงเป็นใย ดวงตานั้นลึกล้ำเป็นประกายระยิบระยับ ประหนึ่งท้องนภาประดับดาวอันกว้างใหญ่ไพศาล ในผืนนภาที่นั่นกำลัง สะท้อนโบหน้าอาบนํ้าตาของลวี่หนิงอยู่

"อาหลี่..." เสียงของลวี่หนิงสั่นเครือ นางค่อยๆ ชบลงกับไหล่ของ เหอจื่อจื่อ น้ำตาไหลรินอย่างปราศจากเสียง เปียกชุ่มซูดมวงอันหรรษา งดงามของเขารวมถึงหัวใจของเขาเช่นกัน เหอจื่อจื่อถอนหายใจเบาๆ พลางหลับตาลงช้าๆ ก่อนจะตบหลังลวี่หนิงอย่างอ่อนโยน

'การเป็นนักเวทจะมีเจ็ดอารมณ์หกปรารถนา* ไม่ได้เด็ดขาด' เสียงของอาจารย์ดั่งขี้ริมหู เหอจื่อจื่อผลอดถอนใจอย่างไร้เสียงออกมาอีกครั้ง 'นักเวทของหนานเจียงรับเอาพลังศักดิ์สิทธิ์จากฟ้าดินมา จึงต้องแบกรับภารกิจสำคัญในการส่งดวงวิญญาณกลับไปทอดร่างพักผ่อนยังปรโลก หากในใจนักเวทมีความคิดวอกแวก ก็จะทำเรื่องเกินขอบเขตจริยธรรม ออกมาเพราะกิเลสส่วนตน ถึงเวลานั้นวิถีการเวียนว่ายตายเกิดที่สิ่งมีชีวิตมากมายควรต้องดำเนินตามก็จะถูกเปลี่ยนแปลง ยิ่งไปกว่านั้นจะทำให้ ฟ้าดินวิปริตแปรปรวน ทั้งคนทั้งเทพต่างโกรธแค้น นี่เป็นข้อห้ามที่ใหญ่หลวงที่สุด อีกทั้งเวรกรรมและการเวียนว่ายตายเกิดที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วเหล่านี้ก็จะย้อนกลับมาเรียกร้องสิ่งชดเชยจากนักเวทเป็นทวีคูณ ดุจดั่งผู้ใช้แมลงพิษ สุดท้ายถูกแมลงพิษแวงกัดเสียเอง จงอย่าละเมิดเด็ดขาด จำไว้ให้ดี!

แต่ที่ว่าความรู้สึกอะไรที่ไม่อาจแตะ ความรักอะไรที่ไม่อาจต้อง
ใครจงจำหัวใจเขาไว้กับชื่อคา เอกกรงครอบ คুমซิงไว้ทั้งหมด

* 'เจ็ดอารมณ์' ได้แก่ ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รักเกลียดและความใคร่ 'หกปรารถนา' ได้แก่ ความปรารถนาทางตา หู จมูก ลิ้น กายและใจ

ทั้งหมดทั้งมวลนี้มีประโยชน์ใด

ถึงเขาจะเป็นภูเขาน้ำแข็งมาพันปี แต่สุดท้ายก็ถูกแสงอาทิตย์เบาบาง ทำให้อุ่นขึ้นอยู่ดี แม่เขาตั้งกำแพงเตรียมพร้อมป้องกัน ไม่ไปคิด ไม่ไปมอง ไม่ไปฟัง แต่สุดท้ายน้ำตาที่แผ่ด้วยอุณหภูมิจากอ้อมนางหยดนั้นก็ยังละลายหิมะน้ำแข็งนับพันนับหมื่นชั้นนี้จนทะลุผ่านป้อมปราการอันแข็งแกร่ง ภายในใจเขาไปถึงที่ซึ่งอ่อนนุ่มที่สุดได้อยู่ดี ความรู้สึกที่ถูกกระตุ้นขึ้นมา นั้น ล้วนแต่เป็นความเจ็บปวด

ล้วนแต่เป็นความเจ็บปวด...

"ข้าควรทำอย่างไร อาหลี ข้าควรทำอย่างไร เช่นไรจึงจะทำให้เขาไม่ต้องมาแบกรับทุกสิ่งทุกอย่างนี้ได้ เช่นไรจึงจะทำให้เขาผ่านทุกข์เข็ญครั้งนี้ไปได้ ช่วยข้าด้วย อาหลี ช่วยข้าด้วย!"

ลวี่หนึ่งกอดเธอจื่อจื่อไว้แน่น ร้องให้พลงพูดอย่างเจ็บปวดรวดร้าว
เหอจื่อจื่อกลับยังคงจมอยู่ในภวังค์

'อาหลี' เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดอาจารย์จึงตั้งชื่อเจ้าว่า 'อาหลี' ก็ด้วยอาจารย์หวังว่าเจ้าจะสามารถอยู่ไกลจากความทุกข์และอารมณ์ความรู้สึกทั้งปวง ฟังต้องรู้ไว้ว่าเรื่องที่เป็นทุกข์ที่สุดบนโลกนี้ก็คือความปรารถนา และความกระหายอยากที่อยู่ในส่วนลึกภายในใจมนุษย์ ความปรารถนา คือบ่อเกิดของความทุกข์ทั้งปวง ยิ่งมีความปรารถนาก็จะยิ่งมีความโศกเศร้าเสียใจและความโกรธแค้นที่ความปรารถนาไม่อาจถูกเติมเต็ม ส่วนอารมณ์ต่างๆ ก็มีแต่จะก่อวนให้ภายในใจยุ่งเหยิงสับสน สำหรับนักเวทแล้ว ใจคือปัจจัยสำคัญในการสร้างโลกมาหาเพื่อขึ้นนำทิศทางแก้ดวงวิญญูณ หากใจของนักเวทเกิดความสับสน ทิศทางที่ขึ้นนำก็จะ

คลาดเคลื่อนไป และหากนักเวทเกิดกิเลสส่วนตนขึ้นเพราะมีอารมณ์และความปรารถนา เช่นนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็จะย้อนมาทำร้ายตัวนักเวทเอง นักเวทจะตกลงสู่ช่องว่างระหว่างความตายและสังสารวัฏ ต้องดิ้นรนอย่างยากลำบาก หากทิศทางไม่เจตตั้งว่าตกเข้าไปอยู่ในเขวากต'

ใบหน้าเมตตาของอาจารย์ดูจู่ๆก็กลายเป็นตงหน้า มือที่อบอุ่นของเขาค่อยๆกลายเป็นหิมะเย็นๆ เวลานั้นเหอจื่อจื่อไม่เข้าใจว่าอารมณ์และกิเลสที่อาจารย์กล่าวถึงคืออะไร อีกทั้งมันน่ากลัวมากน้อยเพียงไร กันแน่ ดังนั้นเขาจึงเพียงแต่แสวงหาทางเหมือนผู้ใหญ่ พยายามอย่างขริบเคร่ง แต่ทว่าสาวยตาของอาจารย์กลับฉายแววจนใจและโศกเศร้ารำไรวน เขามองเหอจื่อจื่อด้วยความหวาดระแวงอันไม่อาจใช้ถ้อยคำบรรยายได้ ดูเหมือนว่าเรื่องที่กระทั้งอาจารย์ยังรู้สึกสนใจจะทำให้เหอจื่อจื่อไม่เข้าใจอย่างยิ่ง

หนานเจียงมีคนที่ฐานะสูงที่สุดแต่ก็แปลกประหลาดที่สุดอยู่ประเภทหนึ่ง มีชื่อเรียกว่า 'นักเวท' พวกเขาใช้พลังอันน่ากลัวและความสามารถที่คนธรรมดาอยากจะทำไม่ได้ ระยะเวลาที่ราชวงศ์หวาหนานสถาปนาขึ้นมักจะมีพลาทหารและชาวบ้านสิ้นชีพอยู่ต่างบ้านต่างเมืองด้วยความวุ่นวายระหว่างสงคราม ชาวหนานเจียงไม่อาจฝืนศพบอกภูมิได้ ฉะนั้นเหล่า 'นักเวท' ของหนานเจียงจึงใช้พลังของพวกเขาทำให้ศพเหล่านี้เดินเร่ร่อนแถวๆตั้งแต่ดินแดนไกลโพ้นกลับมาถึงหนานเจียง บนหน้าของศพเหล่านั้นล้วนแต่ใส่หน้ากากไว้ ศพหนึ่งเดินช้าๆ ตามอีกศพหนึ่งตั้งว่ามีชีวิต ไม่มีใครรู้ว่านักเวทใช้พลังทำให้พวกเขาเดินได้อย่างไร และยิ่งไม่มีใครรู้ว่าศพเหล่านี้ยังมีชีวิตอยู่หรือว่าตายแล้วจริงๆ กันแน่

นกกเวทเหล่านี้สามารถขจัดแมลงพิษที่คนธรรมดาใช้ออกไปได้ ทั้งยังสามารถสั่งให้พวกมันย้อนกลับไปทำร้ายเจ้าของได้อย่างง่ายดาย ที่หนานเจียงพวกเขาดำรงอยู่เสมือนหนึ่งเทพเจ้า เพียงแต่ไม่มีใครรู้ถึงสถานที่เร้นกายที่แท้จริงของพวกเขา และก็ไม่มีใครรู้ว่าต้องทำอะไรจึงจะกลายเป็นนกกเวทที่แท้จริงได้

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ชื่อ 'นกกเวท' นี้ยิ่งลึกลับและน่ากลัวขึ้นกว่าเก่า

ทว่าก็เชื่อว่าทุกคนจะเป็นนกกเวทกันได้จริงๆ สำหรับคนที่เป็นนกกเวทจะมีเงื่อนไขที่เข้มงวดเป็นที่สุด ลือกันว่านกกเวทของหนานเจียงคือทูตจากนรก เป็นผู้รับใช้ตั้จั้งผู้ช่า* จากโลกมนุษย์ถึงยมโลก พวกเขาทำหน้าที่เหยียบอยู่ในสังสารวัฏ ทำหนึ่งเหยียบอยู่บนดินแดนโลกมนุษย์ การจะเป็นผู้รับใช้ นอกจากองคาพยพวิจิตรประณีต รูปร่างหล่อเหลางดงามแล้ว รูปร่างก็ต้องสูงยาวสง่างาม ร่างกายยังต้องแข็งแรงทรหดต่างจากคนปกติ และที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือต้องมีใจที่ไม่ถูกกิเลสอาภรณ์และสิ่งล่อลวงของโลกมนุษย์มากระทบกระเทือนได้

'อาหลี่ เจ้าจะต้องไม่หวั่นไหวและเกิดอารมณ์ความรู้สึกกับคนหรือเรื่องใดๆ ก็ตาม ต้องจำไว้ให้ดี อาหลี่ ต้องจำไว้ให้ดี!'

นับแต่เข้าเป็นศิษย์ของอาจารย์จนกระทั่งศึกษาครบกำหนด คำพูดของอาจารย์ก็ยังคงอยู่ในหูของเหอจื่อจื่อมาโดยตลอด รวมถึงในตอนนี

แต่ทว่าคำสาบานนี้ คำสัญญานี้จะยังรักษาไว้ต่อไปได้หรือไม่ ในบรรดานักเวททั้งหมดมีคนเดียวก้าวเข้าไปเปลี่ยนแปลงชะตากรรม

* ตั้จั้งผู้ช่า คือหนึ่งในสี่พระโพธิสัตว์ของศาสนาพุทธ ประกอบด้วยเหวินชู่ช่า (พระมัญชุศรีโพธิสัตว์) กวนช้ออินผู้ช่า (พระอวโลกิตศวรโพธิสัตว์) ผู้เสียนผู้ช่า (พระสมันตภัทรโพธิสัตว์) และตั้จั้งผู้ช่า (พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์)

ในวัฏสงสารของผู้อื่นด้วยเหตุเพราะความหวั่นไหวในส่วนลึกของจิตใจ
หรือไม่

แม้แต่ตัวอาจารย์เองเคยทำผิดพลาดเช่นนี้หรือไม่

68

เหอจื่อจื่อมองลวีหนิงอย่างเงียบๆ ทั้งหน้านางเต็มไปด้วยน้ำตาแห่งความทุกข์ ดวงตานางจึงยิ่งใสแวววาวด้วยละอองน้ำ ทำให้เหอจื่อจื่อทรมานใจอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ เขาหลับตาลงช้าๆ ก่อนถอนหายใจออกมา

"ลวีหนิง มีวิธีหนึ่งที่ท่านสามารถช่วยฝ่าบาทให้ทรงพ้นจากสถานการณ์ลำบากได้ ท่านยินดีจะลองดูหรือไม่" ถึงแม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าคำพูดบางคำพอดูออกไปก็เท่ากับเท้าเหยียบเข้าขอบรกไปแล้วข้างหนึ่ง นับแต่นี้ต้องอยู่กับคนละภพชั่ววันจันทร์ หากแต่มีใครสามารถเผชิญหน้าจัดการกับทุกสิ่งอย่างมีสติไปได้ทั้งชีวิตบ้างเล่า

ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี อย่างไรก็ตามในชาติหนึ่งก็มีคนหนึ่งหรือเรื่องหนึ่งให้มอบความจริงใจและรอคอยด้วยเวลาทั้งชีวิตกระมัง

"ข้ายินดี!" ลวีหนิงยึดตัวขึ้นนั่งตัวตรงทันที นางมองเหอจื่อจื่อด้วย

น้ำตาคลอหน่วย "ข้ายินดี อาหลี ข้ารู้ว่าเจ้ามีวิธี เจ้าต้องมีวิธีแน่นอน ไม่ว่าเรื่องใดๆ ก็ไม่ยากเกินกว่าเจ้าจะจัดการ ใช่หรือไม่"

ริมฝีปากสีส้มอ่อนค่อยๆ ขยับยกขึ้น เหลือจื่อจื่อเผยรอยยิ้มเรียบเฉย ออกมา รอยยิ้มนี้เหมือนกับคุณหมุมิร่างกายเขา อ่อนบางแต่กลับทำให้ คนอุ່นใจ เหลือจื่อจื่อไม่มีทางใช้แววดาร้อนแรงมอองนาง และก็ไม่มีทางใช้ ถ้อยคำรุนแรงมาปลุกเร้านางเช่นกัน เขาเป็นเช่นนี้มาตลอด เป็นเหมือน ดอกบัวที่บานสะพรั่งในยามราตรี ดูดซับรับแสงเจิดจรัสจากดวงจันทร์ คลี่บานความเงียบสงบและความเฉยชามองดูโลกทั้งใบอย่างหยาบหยัน

นั่นเป็นความเงียบสงบที่ไม่มีเรื่องราวในโลกมารบกวนได้ และ ยิ่งเป็นความไม่ยินดียินร้ายที่ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใดมาสัมผัสคลอนได้

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งเพียงพอจะทำให้ลวี่หนิงอุ່นใจและ ไร้วางใจได้

เหลือจื่อจื่อยื่นมือไปเช็ดน้ำตาที่หางตาของลวี่หนิงเบาๆ จากนั้นก็ พุดอย่างเรียบเฉย "ข้ายังไม่ทันบอก ท่านก็ตอบรับอย่างไม่ลังเลเช่นนี้แล้ว ไม่กลัวข้าจะทำร้ายท่านเลยหรือ"

"เจ้าไม่มีทางทำร้ายข้าหรอก" ใบหน้าลวี่หนิงมีรอยยิ้มบางๆ ปรากฏ ขึ้นโดยไม่รู้ตัว "เพราะว่าเจ้าคืออาหลี"

อาหลี...

ชื่อนี้ทำให้หัวใจเหลือจื่อจื่อเจ็บแปลบขึ้นมา เขาสุดท้ายใจลึก เบือนหน้าหนีไปก่อนจะหันกลับมาอย่างรวดเร็ว "ดี เช่นนั้นท่านล้างหน้า บ้วนปากแล้วกินโจ๊กสักหน่อยก่อน จากนั้นค่อยตามข้ามา"

"ข้าแค่ล้างหน้าบ้วนปากก็พอแล้ว ข้าไม่อยากกินอะไร" ลวี่หนิง

พยักหน้าแล้วก็ส่ายหน้า จะให้นางกินลงได้อย่างไรเล่า บัดนี้ผู้ที่นางใกล้ซัดสนิทสนมที่สุดกำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่สุดแสนอันตรายอยู่นางไหนเลยจะยังมีกะจิตกะใจมากินข้าวได้

เหอจื่อจื่อลุกขึ้นยืนก่อนร้องเรียกคนเบาๆ "เข้ามา"

ทันใดนั้นก็มียาหวานน้อยชุดขาวที่ปิดบังใบหน้าสองคนเดินเข้ามาหยุดลงเบื้องหน้าลวีหนึ่งอย่างแถมซ้ำพร้อมกับอ่างเงินและกล่องเครื่องประดับในมือ

ลวีหนึ่งซ้อนตามองไปก็เห็นว่าอ่างเงินนั้นถึงกับเป็นรูปใบบัวอันวิจิตรประณีต น้ำในอ่างนั้นดูราวกับเป็นน้ำค้างบนใบบัว กลิ้งกระเพื่อมซ่าๆ ตามการก้าวเดินของสาวน้อย ชุดช้อย่น่ามองเหลือเกิน ส่วนแสงเทียนทั่วทั้งห้องก็ดูบ๊วไหว สองอ่างเงินนั้นจนเกิดเป็นวงแสงสีแดงอ่อนสะท้อนอยู่บนหน้าของสาวน้อย ทั้งยังทำให้ใบหน้าของนางสะท้อนอยู่กลางน้ำค้างนั้น ปรากฏเป็นภาพดูจอยู่ในดินแดนความฝัน

ด้านกล่องเครื่องประดับนั้นก็ทำจากเงินบริสุทธิ์เช่นกัน มันน่าจะกว้างราวหนึ่งจื่อ ด้านบนสลักลายเมฆงามวิจิตร ประดับด้วยทับทิมและไพลิน แค่นี้ก็รู้ถึงความประณีตงดงามรวมถึงความล้ำค่าของมัน

สาวน้อยทั้งสองเดินมาหยุดลงใกล้ๆ ก่อนที่คนหนึ่งก็ปรนนิบัติลวีหนึ่งล้างหน้าล้างมือ ขณะที่อีกคนกำลังจะเปิดกล่องเครื่องประดับออกเหอจื่อจื่อกลับยกมือรับกล่องมาแล้วสั่งให้พวกนางถอยออกไป

พอล้างหน้าเรียบร้อยแล้ว ลวีหนึ่งถึงรู้สึกว่าคุณหนูมีร่อนฟัวและความรู้สึกไม่สบายบนหน้าได้หายไปแล้ว ทั้งร่างก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้นเช่นกัน เห็นเพียงเหอจื่อจื่อค่อยๆ วางกล่องเงินนั้นลงริมเตียงก่อนเปิดออก

เบาๆ

ในสายตาเต็มไปด้วยสีเขียวมรกตสดใสเพริศพรั่ง ดูราวกับเป็นน้ำในทะเลสาบอันเขียวสดพุ่งเข้าสู่ตาของลู่วิ่ง ทำให้นางถึงกับตกตะลึง

ลู่วิ่งมองเครื่องประดับสีเขียวมรกตนำหลงไหลเต็มกล่งนั้นอย่างอึ้งงัน ประหลาดใจจนพูดอะไรไม่ออก

ในนั้นมีแต่ปิ่นมุกและเครื่องประดับศิระซึ่งเป็นงานชนนกระเด็นพวกมันดูราวกับเป็นน้ำในทะเลสาบที่ค่อยๆ แผลไถลออกไป สะท้อนรับความงามเจิดจรัสของแสงอาทิตย์และสีฟ้าครามของท้องนภา แล้วเปล่งประกายใสแวววาวออกมา แต่เมื่อประกายวาวววมที่เหลือบสลับไปมาเหล่านี้รวมเข้าด้วยกันก็ก่อให้เกิดสีสันลึกลับซับซ้อนประหนึ่งว่ามันค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อยกระนั้น จากน้ำเงินเข้มมาเขียวเข้มจนมาถึงสีฟ้าอมเขียวอ่อนจางใสกระจ่างปานน้ำในทะเลสาบ ละลานตานำหลงไหลปานนั้น ดึงดูดสายตาคนปานนั้น และสีเขียวมรกตเหล่านี้ก็ประดับอยู่บนโลหะอัญมณีที่บางมีสีทองบ้างมีสีเงิน ยิ่งเป็นการขับเน้นความล้ำค่าหายากของมันออกมา พุ่งเข้าสู่สายตาของลู่วิ่งอย่างแจ่มชัด

"อาหลี่ นี่มัน..." ลู่วิ่งไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็พิมพ์ถามด้วยความประหลาดใจยิ่งยวด

"นี่เป็นของที่ฝ่าบาททรงฝากให้ขำนำมา" เหน็จจื่อจื่อตอบอย่างเนิบช้า พลังยื่นมือไปหยิบเครื่องประดับศิระชนนกระเด็นรูปพัดขึ้นหนึ่งออกมา มันคือการนำขนพญาหงส์อันประณีตบรรจงหลายก้านเชื่อมต่อกันเป็นรูปพัด ส่วนปลายขนล้วนประดับด้วยชนนกระเด็นสีเขียวมรกตนำหลงไหล

และยังเปล่งประกายเจิดจ้าสะดูตาปานว่าสามารถเทียบกับอัญมณี
ได้เลยทีเดียว ส่วนตรงปลายพัดก็มีไข่มุกขาวสะอาดเนียนละเอียด
เกลี้ยงเกลาเม็ดหนึ่งห้อยอยู่ "ท่านจำขึ้นนี้ได้หรือไม่ ฝ่าบาทตรัสว่า
ทรงเคยรับปากท่านว่าจะให้ท่านในวันเกิดอายุสิบเจ็ด..."

ลวีหนึ่งมองเครื่องประดับชิ้นนั้น ขนพญาหงส์ทั้งหมดเก๋าก้าน
ลวีหนึ่งเกิดเป็นเชื้อพระวงศ์ ย่อมจะรู้ถึงความหมายโดยนัยของขน
พญาหงส์เก๋าก้านนี้ เก๋าคือจำนวนที่สูงศักดิ์ที่สุดในราชวงศ์ และ
เก๋าบึกษาเข้าฝ่าพญาหงส์ก็ย่อมมีนัยถึงเจ้าแห่งปึกษา ประมุขของ
วังหลวง หวามานนหย่งจยาเคยพูดไว้ว่าในใจของเขา สองเขามีเพียงคน
คนเดียว ตั้งแต่ต้นจนจบ คนผู้นั้นมีเพียงคนเดียว

ลวีหนึ่งค่อยๆ หลับตาลง หักห้ามความเจ็บปวดในใจไม่ได้อีกครั้ง
นางรู้สึกกว่าตนเองแม้แต่จะหายใจยังมีอาการสั้นน้อยๆ

เหอจื่อจื่อมองลวีหนึ่งอยู่พักใหญ่ค่อยถอนหายใจกลางวงเครื่อง
ประดับขนนกกระเด็นในมือลง จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินอ้อมไปหยุดหลังลวีหนึ่ง
ก่อนยื่นมือออกไปคล้ายเรือนผมยาวของนางให้ทิ้งตัวลงด้านหลัง

ในมือเขาจับหวีซึ่งทำจากหยกเขียวไว้เล่มหนึ่ง สีสันที่เขียวสดนั้น
ประหนึ่งเกิดจากน้ำในทะเลสาบสีเขียวใสควบแน่นรวมกัน มันกำลัง
เคลื่อนไหวไปบนเรือนผมดำดูจสายน้ำตลกของลวีหนึ่ง

นิ้วเรียวยาวของเหอจื่อจื่อจับหวีไว้เบาๆ หวีเรือนผมยาวให้ลวีหนึ่ง
อย่างนุ่มนวล

เรือนผมดำทอดตัวดูจมาน้ำตลก ประหนึ่งเป็นความคิดถึง ตั้งแต่
ต้นจรดปลาย สิ่งที่ถูกรัดอยู่คือหัวใจที่กำลังเต้นไม่หยุดของผู้ใด

ลวีหนึ่งพริ้มตาหัลบลง สัมผัสรับรู้ถึงการเคลื่อนไหวอันนุ่มนวลของเหอจื่อจื่อ ไม่รู้ทำไมลวีหนึ่งในยามนี้จึงรู้สึกเพียงว่าเหอจื่อจื่อเหมือนเป็นช่างฝีมือชั้นยอดที่สามารถปะชุนรอยขาดบนเสื้อผ้าได้ผู้หนึ่ง เขาเซดเซยสิ่งที่ขาดหายไปในหัวใจให้กลับมาเหมือนใหม่อีกครั้งอย่างซ้ำๆ

ครั้นเหอจื่อจื่อเกล้าผมของลวีหนึ่งเป็นมวยหลวมๆ เสรีฯ สวามน้อยชุดขาวที่ปิดบังใบหน้าคนหนึ่งก็ยกขามโง้งเข้ามาพอดี กลิ่นหอมสดชื่นของโง้งกอบอวลไปทั่วห้องในทันใด ทว่าลวีหนึ่งกลับเพียงแต่มองแล้วส่ายหน้าเบาๆ

"มา" เหอจื่อจื่อยกขามโง้งนั้นยื่นมาตรงหน้าลวีหนึ่ง "กินอะไรสักหน่อย อีกครู่หนึ่งข้าจะพาท่านเดินอีกไกลยิ่ง ท่านต้องใช้เรี่ยวแรงอย่างมาก"

เดินอีกไกลยิ่ง?

ลวีหนึ่งตะลึงไปเล็กน้อย แต่ครั้นเงยหน้าขึ้นกลับเห็นในดวงตาของเหอจื่อจื่ออัดแน่นไปด้วยแววจริงจัง แม้ในใจจะถูกห้วงกังวลอันหนักหน่วงทำให้ตนไม่อยากอาหารใดๆ แต่ลวีหนึ่งก็ยังคงรับขามโง้งมา

อาหสีพูดแล้วว่าเขามีวิธีพานางไปยังเส้นทางซึ่งจะนำไปถึงหวนหานานหย่งจยาได้ ลวีหนึ่งเชื่อว่าอาหสีต้องช่วยนางทำให้มันเป็นความจริงได้อย่างแน่นอน ไม่ว่าจะด้วยวิธีอะไรก็ตาม

ลวีหนึ่งใช้ช้อนตักโง้งขึ้นจ่อปาก ครั้นชิมดูเล็กน้อยก็พลันรู้สึกวากลิ่นหอมพุ่งไปทั่วโพรงปาก หวานอร่อยเป็นที่สุด

"นี่คือโง้งอะไร" แม้จะเติบโตมาในวังตั้งแต่อ่อนแต่ถูกห้อมล้อมอยู่กลางอาภรณ์ส่วยหรืออาหารล้ำค่า แต่ลวีหนึ่งกลับไม่เคยกินโง้งที่หอมหวานเลิศรสเช่นนี้มาก่อน นางจึงหยุดมือแล้วเงยหน้าขึ้นถาม

"ทุลลองค์หญิง นี่เป็นโจ๊กรอกบักที่ท่านโหวชอบกินที่สุดเพคะ ใช้รอกบัก มาบดเป็นผง จากนั้นก็น้ำจากการต้มเม็ดบัวเป็นน้ำแกง ใส่ข้าวเจ้า ลงไปต้ม ระหว่างนั้นยังต้องใส่น้ำผึ้งชั้นดีลงไปด้วยเพคะ" ในเสียงของ สาวน้อยชุดขาวผู้นั้นคล้ายเจือด้วยแววยิ้มแย้ม แหว่หวานรีนหู "องค์หญิง โจ๊กขามนี้ท่านโหวของพวกหม่อมฉันลงคร้วทำถวายท่านด้วยตนเอง ถูกวางอุ่นไว้บนเตาอยู่ตลอด ครบรสทั้งความตั้งใจและความชำนาญ เลยนะเพคะ"

แววตาของเหอจื่อจื่อมีลูกคลื่นพาดผ่านทว่าลูกคลื่นนี้ก็กลับเหมือนเป็น แสงคลื่นในใสวาบผ่านผิวทองทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล พริบตาเดียวก็ ผ่านเลยไป

"เจ้าออกไปเถอะ" เหอจื่อจื่อบอกอย่างราบเรียบ

"เจ้าคะ" สาวน้อยรีบรับคำก่อนโค้งตัวทำความเคารพแล้วหมุนตัว ถอยออกไป

"เป็นเจ้าของหรือ อาหลี่" ในใจลวี่หนึ่งมีความซาบซึ้งตื่นตัน เอ่อขึ้นมา ซามโจ๊กในมือยังคงอุ่นอยู่มาก

เหอจื่อจื่อไม่ได้ตอบ เขาเพียงแต่พูดกระเซ้าว่า "หากท่านยังไม่รีบกิน เกรงว่าแม้แต่ความตั้งใจในนั้นก็เย็นแล้ว"

ลวี่หนึ่งเม้มปากเบาๆ จากนั้นก็หยิบช้อนตักโจ๊กขึ้นมาพูนเต็มช้อน แล้วส่งเข้าปาก "อร่อยเพียงนี้ นุ่มเหนียวเพียงนี้ หวานหอมเพียงนี้ อาหลี่ ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าเจ้ายังทำเจ้านี้เป็นด้วย หากรู้แต่แรกก็คงดี เหตุใดเจ้า ไม่เผยฝีมือให้ข้าเห็นเร็วกว่านี้ ให้ข้าได้ลิ้มชิมฝีมือเจ้าเร็วกว่านี้ แต่นี้ กลับเข้าไปตั้งหลายปี..."

ข้าไป...ตั้งหลายปี...

เหตุจี้จ้อส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ "ปากท่านช่างขยันเสียจริง แม้แต่กำลังกินยังขวางไม่อยู่ ดูท่าคงต้องรีบหาอะไรให้ท่านทำ ท่านจะได้สงบลงบ้าง"

แม้ปากจะประชดเหน็บแนม ทว่าหัวใจกลับถูกความทุกข์ทรมานเกินกว่าจะคณานับกลืนหายไปแล้ว

หนึ่งเออร์หนอหนึ่งเออร์ เวลาที่ท่านกับข้าคลาดไปไหนเลย จะใช่เพียงหลายปีนี้เท่านั้น

ท่านไม่รู้หรือว่าเส้นทางที่เดินผ่านมาเหล่านั้น ถ้อยคำที่เคยพูดเหล่านั้น น้ำตาที่เคยไหลเหล่านั้น เพลงที่เคยร้องเหล่านั้น มีอย่างใดบ้างที่ข้าไม่จดจำอยู่ในใจ

อาจารย์บอกข้าว่าการเป็นนักเวทได้ ชาติที่แล้วจะต้องเป็นทูดจากนรก เป็นทูดผู้ติดตามใกล้ชิดตั้งผู้ฆ่า ทว่าที่สุดแล้วพระโพธิสัตว์ก็ยิ่งโหดเหี้ยมนัก ทำไมไม่เอาหัวใจของนักเวทไปตั้งแต่ก่อนมาเกิดในชาตินี้ ทำไมยามข้าทำหนึ่งเหยียบในวัฏสงสาร ทำหนึ่งเหยียบบนโลกมนุษย์ ดำเนินภารกิจที่ถูกกำหนดให้ไม่อาจใส่อารมณ์ความรู้สึกของตนลงไป กลับยังต้องมาใช้หัวใจที่ทำจากเนื้อเนื้ออยู่ด้วย

จริงสิ พระโพธิสัตว์ไม่ใช่มนุษย์ปุถุชน เขาไม่มีเจตอารมณ์หกปรารถนา ดังนั้นเขาจึงไม่เข้าใจถึงความทุกข์ทรมานจากการมีหัวใจพรรคนี้

ใช่แล้ว ความทุกข์ทรมานนานับประการล้วนเกิดจากใจ...

หนึ่งเออร์ ข้ากับท่านคลาดกันทั้งชาติก่อนและกั้ชาตินี้ และแม้จะเป็นชาติหน้า อย่างไรก็ไร้ซึ่งหนทาง ไร้ซึ่งความหวังอยู่ดี ข้ากับท่าน

อย่างไรก็ถูกลิขิตมาให้ต้องคลาดจากกัน

ถูกลิขิตให้ต้องคลาดจากกันตลอดไป...

แต่แม้จะคลาดกันไป การได้พบพานกันในเสี้ยวเวลานี้ การได้
นั่งมองดูกันภายใต้แสงเทียนในเสี้ยวเวลานี้ ก็ทำให้ข้าสามารถเช็ดน้ำตา
บนหน้าท่านด้วยตนเอง ทำให้ข้าสามารถหวีเรือนผมยาวดูสวยงามน้ำต
ของท่านด้วยมือตนเอง

หนึ่งเอิร์ธของข้า ท่านไม่รู้หรือกว่าข้าอยากอยู่เคียงข้างท่าน หวีผม
ให้ท่าน ไม่พราวจากตั้งแต่ชาตินี้จวบจนชาติหน้า ตั้งแต่ผมดำจวบจน
ผมขาวมากเพียงไร... และท่านก็ยังไม่รู้หรือกว่าข้าอยากลงครีวทำ
กับข้าวรสร้อยนี้ให้ท่านด้วยตนเองทุกวันตั้งแต่ยังหนุ่มตราบจนแก่ชรา
มากเพียงไร

แต่ทว่า...คนบางคนชีวิตก็ถูกลิขิตให้ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว

เงียบเหงาเดียวดายแต่ลำพังไปชั่ววินิจนินด์...

"อาหลี่ เจ้าจะพาข้าไปที่ใด" ลวีหนึ่งค่อยๆ เดินตามอยู่ด้านหลัง
เหอจื่อจื่อ

เหอจื่อจื่อไม่พูดอะไร เขาเพียงแต่ถือตะเกียงดวงหนึ่งเดินนำอยู่
ด้านหน้าลวีหนึ่ง

"อาหลี่?" ดวงดาวดารดาษบนฟากฟ้าส่องประกายพร่างพราว
คุณล่ายจะต่างไปจากที่เคยเห็นยามอยู่ในจงหยวน ลวีหนึ่งเงยหน้าขึ้น
รู้สึกที่ตัวนางอยู่ใกล้ห้องฟ้าเหลือเกิน คล้ายว่าแค่เอื้อมมือไปก็สามารถ
สัมผัสดวงดาวได้กระนั้น

สายลมราตรีเย็นยิ่งนัก ลู่วิ่งจึงคลุมเสื้อคลุมสีสดสวยไว้บนร่าง นางยกมือขึ้นกระชับเสื้อคลุมเข้าหาตัวแน่น จากนั้นก็มองดูต้นไม้สูงตระหง่านรอบด้าน พวกมันล้วนเป็นต้นไม้ที่ลู่วิ่งไม่รู้จักชื่อ ดูเหมือนจะเป็นต้นไม้ที่พบไม่ได้ทั่วไปในจังหววน พวกมันสูงกว่าต้นไม้ในจังหววนมากนัก กิ่งก้านใบไม้ทั้งหมดก็ล้วนแผ่ขึ้นด้านบน อีกทั้งใบยังเล็กประหนึ่งว่าไม่อาจแข็งแรงทนรับแสงอาทิตย์และหยาดน้ำฝนน้ำค้างได้ ทำให้แสงจันทร์และแสงดาวบนฟ้าส่องลอดลงมาเต็มที่ ทำให้เห็นทางได้อย่างแจ่มชัด ทว่าแม้จะเป็นเช่นนั้น เหนือจ้อจ้อก็ยังคงถือตะเกียงดวงหนึ่งไว้ในมือ สีสนของมันจ้ำต่ายยวด สว่างขาวยิ่งกว่าแสงบนฟ้า ส่องให้เห็นทางที่ได้เท้ายังชัดเจนกว่าเดิม

ลมพัดซูดตัวยาวของเขาให้ปลิวไสวในความมืดยามราตรี เรือนมมยาวดูจุสาหาว่ายทะเลนั้นก็ปลิวสยายอยู่ด้านหลังศีรษะเช่นกัน

แต่ละก้าวของเหนือจ้อจ้อล้วนมันคงยิ่ง เขาประหนึ่งเป็นทหารหาญที่ตัดสินใจมุ่งตรงสู่สมรภูมิรบ แม้แต่เงาหลังก็ยังแผ่ความชิงชังหนักแน่นอย่างที่เห็นได้น้อยครั้ง นี่เป็นสิ่งที่ลู่วิ่งไม่เคยเห็นจากเหนือจ้อจ้อมาก่อนเลย

"อาหลี่" ลู่วิ่งเรียกอีกครั้ง "เจ้าเป็นอะไรไป"

ผีเท้าของเหนือจ้อจ้อชะงักเล็กน้อยก่อนลดความเร็วลง จากนั้นก็พูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "เข้าไม่ได้เป็นอะไร ท่านตามเข้ามา อีกเดี๋ยวก็จะถึงแล้ว"

ตบท้ายด้วยคำถามว่า "ท่านกลัวหรือ"

"มากับเจ้า ข้ายังต้องกลัวอะไร" ลู่วิ่งยิ้มบางๆ "เจ้าเคยพูดว่า

เจ้าคืออาหลี่ จะบนฟ้าหรือใต้ดินก็ไม่มีเรื่องใดที่เจ้าทำไม่ได้"

ร่างเหอจื่อจื่อสะท้านน้อยๆ เขาค่อยๆ หันหน้ากลับมามองลวี่หนึ่งอย่างลึกซึ้ง จากนั้นมุมปากก็ยกขึ้น ริมฝีปากบางที่ราวกับฟูกั้นแถมขาดตัววาดเบาๆ นั้นโค้งเป็นรอยยิ้มอันอบอุ่นอ่อนโยน ก่อนที่เขาจะหันหน้ากลับแล้วออกเดินไปข้างหน้าต่อ

"พวกเรามาถึงแล้ว" เหอจื่อจื่อหยุดฝีเท้าลงในที่สุด เขายกแขนชูตะเกียงขึ้นมา ลวี่หนึ่งมองเห็นที่ไม่ไกลมีที่ราบโล่งแจ้งอยู่แห่งหนึ่ง ที่ราบแห่งนั้นมีแท่นบูชารูปดอกบัวขนาดใหญ่อยู่แท่นหนึ่ง รอบแท่นบูชา มีเสาสูงตั้งอยู่ บนเสาสลักเป็นภาพต่างๆ มีนกลีเก้ง มีสัตว์สี่เท้า มีลายเมฆ มีทิวเขายนรวมไปถึงต้นสนต้นไป ส่วนบนแท่นบูชานั้นก็ยังมีแท่นศิลา รูปดอกบัวเล็กๆ อีกสองสามแท่น แท่นหนึ่งในจำนวนนั้นคล้ายจะมีคนผู้หนึ่งนอนอยู่

คนผู้หนึ่ง?

ลวี่หนึ่งขมวดคิ้วด้วยความสับสนแท้ มองจากไกลๆ เห็นเพียงว่าเป็นสาวน้อยนางหนึ่ง แต่กลับเห็นหน้าตาของนางได้ไม่ชัด

เหอจื่อจื่อพลันสะบัดมือขึ้น ในมือมียันต์แผ่นหนึ่งลุกไหม้ขึ้นทันที จากนั้นมันก็ลอยตรงไปยังแท่นบูชารูปดอกบัวนั้น พริบตาเดียวตามมูมบนแท่นบูชาก็มีเปลวไฟลุกโชน ทำให้เห็นว่ารูปหล่อทองแดงรูปนกกระเรียนขนาดใหญ่อยู่สองสามตัว จะงอยปากยาวล้วนคาบตะเกียงน้ำมันเอาไว้ที่ใต้ตะเกียงมีเปลวไฟสว่างจ้าโลดเต้นอยู่

ตัวแบบตะเกียงนี้ลวี่หนึ่งเคยเห็นมาแล้วแน่ๆ!

ครั้นค่อยๆ ก้าวไปหาแท่นบูชารูปดอกบัวนั้น ลวี่หนึ่งก็พบว่าสาวน้อย

ที่นอนแน่นิ่งอยู่บนแท่นศิลารูปดอกบัวก็คือร่างเนื้อของตนเอง!

จริงสิ แท่นศิลารูปดอกบัวนี่ ตะเกียงรูปนกกระเรียนนี่ ไม่ใช่แบบเดียวกับที่เห็นในวังป้อวันก่อนหน้าหรือไร

ลู่วิ่งก้มหน้าลงมองสาวน้อยบนแท่นศิลาอีกครั้ง เครื่องหน้าที่คุ้นเคยจนไม่อาจคุ้นเคยไปมากกว่านี้ได้แล้วนั้น กระโปรงยาวสีฟ้าใสอันกรุยกรายนั้น ทั้งหมดนี้คือตัวนางเองอย่างแท้จริง!

ลู่วิ่งยื่นมือออกไปจับข้อมือของสาวน้อยนางนี้ขึ้นมาอย่างเปี่ยมด้วยความลึกลับทั้งยังสั่นสะท้าน

ทั้งๆ ที่ห้องฟ้าราตรีปลอดโปร่งแจ่มใสแท้ๆ แต่เหตุใดจึงมีเมฆดำหนาทึบเคลื่อนมาปกคลุมในฉับพลันทันทีได้แล้ว ทั้งๆ ที่เป็นทุ่งโล่งอันเจียบสงบแท้ๆ แต่เหตุใดจึงมีฟ้าร้องครืนครันดังสะเทือนเลื่อนลั่นในฉับพลันทันทีได้แล้ว ทำเอาลู่วิ่งตกใจจนสิ้นที่มไปทั้งร่างอย่างห้ามไม่อยู่ สับสนอลห่ม่านหาใดเปรียบ

"อาหลี่ หรือว่า..." ลู่วิ่งพลันเงยหน้าขึ้นมองเหอจื่อจื่อก่อนเอ่ยถามเสียงสั่น "หรือว่าพวกนี้ล้วนเป็นเจ้าของทำขึ้น"

เหอจื่อจื่อไม่ได้ตอบ เขาเพียงแต่มองดูลู่วิ่งเงียบๆ

"เป็นเจ้าของใช่หรือไม่" ลู่วิ่งคิดออกแล้ว นางคิดออกทั้งหมดแล้ว "หลังจากข้าเฝ้าวังป้อวัน เจ้าก็ผูกรั้งวิญญาณของข้าเอาไว้ใช่หรือไม่ ยมทูตนั้น นักพรตเฒ่านั้น อันที่จริงล้วนเป็นโลกมายาที่เจ้าถักทอขึ้นมาใช่หรือไม่"

ลู่วิ่งก้าวเข้าไปใกล้เหอจื่อจื่อทีละก้าว ในสมองนางคล้ายมีตะเกียงดวงหนึ่งถูกจุดขึ้นส่องเศษชิ้นส่วนที่แตกละเอียดกระจัดกระจาย

ทั้งหมดจนสว่างชัดในชั่วพริบตา ทำให้พวกมันสามารถรวมกันเป็น ความทรงจำที่สมบูรณ์

"อาหลี่ ฮูหยินของลั่วจิ้น เจ้าของที่แท้จริงของร่างเนื้อที่ข้าอาศัยอยู่ ยามนี้ เกรงว่าก็คงไม่ได้คิดจะกระโดดทะเลสาบฆ่าตัวตายจริงๆ เช่นกัน กระมัง เป็นเจ้าจัดฉากใช่หรือไม่ เจ้าย่าวิญญานเข้ามาใส่ร่างของ หรงเหยียน ใช่หรือไม่ใช่"

เหอจื่อจื่อยังคงไม่ตอบคำถาม ทว่าลวี่หนิงก็ให้ได้ต้องการคำตอบ จากเหอจื่อจื่อเช่นกัน

"ข้าขอถามท่าน เหอจื่อจื่อ" ลวี่หนิงชี้ตะเกียงน้ำมันที่ติดไฟอยู่บน เชนิงตะเกียงทองแดงรูปนกกระเรียนที่ตั้งอยู่ข้างร่างเนื้อของตน "ทำไม ในเชิงตะเกียงที่ด้านข้าง 'ลวี่หนิง' ที่ถูกท่านเรียกว่าหุ่นที่ข้าเห็นในวังปี่อวี่น ถึงมีได้ตะเกียงสองเส้น แต่ที่นี้กลับมีเพียงเส้นเดียว"

เสียงของลวี่หนิงกำลังสั่นเครือ ดวงตาเบิกโต คำว่าเดือดดาล ไม่สามารถจะพรรณนาสภาพอารมณ์ในเวลานี้ของลวี่หนิงได้แล้ว "เพราะว่า สิ่งที่เก็บดวงวิญญาณของหรงเหยียนไว้นั้นคือหุ่นตัวหนึ่ง แต่ร่างเนื้อ แท้จริงของข้ากลับเป็นร่างนี้ ใช่หรือไม่" นางรู้สึกเพียงว่ามือของตนเย็นเฉียบจนไม่มีอะไรเทียบได้ เย็นจนเพียงพอจะทำให้ตลอดทั้งร่างจนถึง หัวใจของนางแทบเป็นน้ำแข็ง ทำให้นางสั่นเทาขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ลวี่หนิงมองเหอจื่อจื่อแฉะแฉะ ตาไม่กะพริบ ไม่ละสายตา

เหอจื่อจื่อก้มหน้าลงมองลวี่หนิงที่อารมณ์พลุ่งพล่านไม่หยุด ก่อนจะ เพียงอ้าปากน้อยๆ แต่กลับไม่ได้ส่งเสียงใดออกมา

"ข้ากำลังถามท่านว่าใช่หรือไม่!" ลวี่หนิงพลันก้าวมาข้างหน้า

คว่าอกเสื่อของเหอจื่อจื่อไว้พร้อมกับถามเสียงกร้าว

เหอจื่อจื่อถอนหายใจเบาๆ ก่อนพยักหน้า "ใช่"

"ท่านทำลงได้อย่างไร!" ลวีหนิงตวาดด้วยความโกรธ ออกแรงเขย่าวางเหอจื่อจื่อ "พวกท่านโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้ได้อย่างไร ปฏิบัติต่อทรงเหยียน ต่อลั่วจิ้น ต่อทั้งสกุลลั่วอย่างโหดร้ายถึงเพียงนี้ได้อย่างไร! สกุลลั่วทั้งตระกูลล้วนแต่จงรักภักดี ออกศึกทำความดีความชอบต่อราชวงศ์หวาหนานมาตั้งเท่าไร พวกท่านรู้หรือไม่ บรรพบุรุษของสกุลลั่วล้วนแต่เป็นวีรชนผู้สละชีพเพื่อบ้านเมือง สุดท้ายมีสตรีตั้งเท่าไรที่ต้องเป็นม่าย โดดเดี่ยวเดียวดายในบั้นปลายชีวิต ไฉนพวกท่านถึงกับบีบบังคับสกุลลั่วจนมาถึงจุดนี้ ทรงเหยียนผู้นั้นเดิมก็เป็นหญิงอ่อนปวกเปียกนางหนึ่งไม่ได้รับความรักความเอ็นดูจากบ้านสามีก็น่าสงสารพออยู่แล้ว ไยท่านยังต้องทำเรื่องเช่นนี้อีก ท่านบอกข้าสิ นางมีความผิดใด นางมีความผิดกัน ทำไมท่านต้องบีบบังนางไปจากร่างเนื้อของตนมาอยู่ในหุ่นที่เป็นคนก็ไม่ใช่สิ่งของก็ไม่เชิงทั้งเป็นด้วย อีกทั้งท่านอาศัยอะไรมาบังคับยัดข้าเข้ามาในร่างของนาง นกเขายี่ดั่งสาธิตา* ข้ามีสิทธิ์อะไรกัน เพียงแค่เพราะข้าเป็นองค์หญิงของแคว้นหนึ่งก็มีสิทธิ์แล้วอย่างนั้นหรือ ท่านพูดสิ ท่านพูดมาสิ!"

เห็นท่าทางพลุ่งพล่านของลวีหนิงแล้ว เหอจื่อจื่อกลับเพียงแต่ยกมือขึ้นกุมมือของลวีหนิงไว้ จากนั้นก็ปล่อยลงอย่างช้าๆ กล่าวว่ "หนึ่งเออร์ในเรื่องนี้มีเรื่องราวมากมายเหลือเกินที่ข้าไม่อาจไขคำตอบให้ท่านได้ ข้าทำได้เพียงบอกท่านว่าข้ากับเสด็จพี่ของท่านต่างมีความเห็นแก่

* นกเขายี่ดั่งสาธิตา เป็นสำนวน หมายถึงบุกรุกยึดครองบ้านของผู้อื่น

• *นงกงอดมัน 4*

ตัวอย่างเดียวกัน นั่นก็คือการรั้งท่านเอาไว้ให้อยู่ภายในสายตาของเรา ถึงท่านต้องเปลี่ยนไปมีฐานะอื่น กลายเป็นคนอื่น ไม่ว่าจะอย่างไรท่าน ก็จะต้องมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ทว่าคำตอบอื่นที่ท่านต้องการค้นหาไม่ได้ อยู่ที่ข้า ท่านยังอยากกลับไปอยู่ข้างเสด็จพี่ของท่านหรือไม่ แม้ฝ่าบาท จะทรงให้ทำเรื่องนกเขายืดรังสาธิตาเพื่อรั้งให้ท่านยังอยู่ในโลกมนุษย์นี้ แม้ว่าฝ่าบาทจะทรงทำเรื่องโหดเหี้ยมเพียงนี้กับสกุลแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร ท่านก็ยังจะกลับไปหาฝ่าบาทอยู่ใช่หรือไม่"

จะกลับไปหาเขาหรือไม่

ลวีหนึ่งมองเหอจี้จี้อย่างไม่ละสายตา ก่อนจะคลายมือออก อย่างช้าๆ

กลับไปหรือไม่

กลับไปหาเขา ไปถามเขาด้วยตนเองว่าทำไมต้องทำเช่นนี้ ในเมื่อ... ในเมื่อตอนแรกต้องการรั้งตนไว้ข้างกายเขาอย่างไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น แล้วเหตุใดตอนนี้กลับต้องผลักไสตนไปอย่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นด้วย

ใครกันเป็นคนพูดว่าหากจะจากไปก็ต้องใหม่เป็นเจ้าถ่านไปพร้อมกับเขา ถึงจะล่องลอยไปตามแต่ใจได้

หลังจากหนีมา หลังจากจากมา ในที่สุดลวีหนึ่งก็รู้ว่าได้ทำหัวใจ ของตนหล่นหายไปแล้ว หัวใจดวงนั้นบางที่อาจจะถูกความรักของเขา เผลอลาญจนเป็นเถ้าไปตั้งแต่ก่อนจากมา ตั้งแต่ก่อนลวีหนึ่งจะรู้ว่า หวานหนานหย่งจยารักตนเองแล้วก็ไม่ได้

ยามหลงรักเปลวไฟกองหนึ่ง บางทีในพริบตาที่จ้องมองเขาก็อาจ จะถูกเขาเผลอลาญเข้าให้แล้ว... หัวใจที่กลายเป็นเถ้าไปเช่นนั้นไหนเลย

จะยังมีสิ่งใดหลงเหลืออีก

ดวงตาของลู่วิ่งค่อยๆ พริ้วเลื่อน นางหลับตาลงอย่างช้าๆ

เป็น...เป็นเช่นนี้กระมัง...นาง...รักเขา

บางที่...ก่อนจะรู้ว่าเขารักนาง นางก็รักเขาไปแล้วกระมัง

คำพูดของเซียงเพยและสนมชานาเหล่านั้้น อาจจะมีเพียงนางเอง
ที่ไม่รู้สึกตัว ไม่กล้ายอมรับกระมัง

ที่พยายามหนีอย่างสุดชีวิตเช่นนั้น อันที่จริงก็เพราะไม่กล้าเผชิญหน้า
กับหัวใจตนเองกระมัง

"ช้า...จะกลับไป" ลู่วิ่งเอ่ยตอบแผ่วเบา นางลืมตาขึ้นอีกครั้ง
ในใจไม่ได้ทุกข์ทรมานและลั้งเลเช่นในตอนแรกแล้ว ทว่ากลับมีความ
โล่งใจและความโศกเศร้าราวๆ เพิ่มมา

คนเราก็แปลกเช่นนี้ ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องง่ายตายยิ่งแท้ๆ แต่กลับต้อง
เดินวนเสียรอบใหญ่ถึงจะถ่องแท้ ทั้งๆ ที่เป็นหัวใจของตนเอง สามารถ
มองเห็นได้ง่ายตาย แต่กลับต้องเลี้ยวไปวกมานับร้อยนับพันรอบก่อนถึง
จะมองเห็นได้ หลังเรือผ่านไปในับพันลำ ประสบความลำบากยากเข็ญมา
นับพันครั้ง มองเห็นเมฆรวมตัวแล้วเคลื่อนออกไปจนสิ้น ถึงได้รู้ว่า
สิ่งที่ตนเองต้องการก็เป็นเพียงสิ่งที่เคยมีในตอนแรกสุด ทว่ากว่าจะรู้ถึง
จุดนี้ กลับทุกข์ทรมานและสูญเสียอะไรต่อมิอะไรไปมากมายเหลือเกิน

หากต้องการกลับไปจุดเริ่มต้น ไซ้มิใช่เป็นเรื่องที่ง่ายตาย

"กลับไปหาเขา ถึงช้าจะไม่อาจทำอะไรให้เขาได้ แต่ช้าก็จะกลับไป
แม้จะต้องแบกรับบาปที่ช้าควรรับแต่เดิมเป็นเพื่อนเขาก็ตาม" ลู่วิ่ง
ได้ยินเสียงของตนเจอไปด้วยความจริงจังและความหนักแน่น

คราวนี้นางจะไม่มีทางหนี

ไม่อย่างเด็ดขาด

"ดี" เหนือคือพยับน้ำซ้าๆ ริมฝีปากคลี้ออกเป็นรอยยิ้มอันเปี่ยมด้วยความอบอุ่น เขายกมือสัมผัสศีรษะลวิหนึ่งเบาๆ สิ่งทีส่งมาจากฝ่ามือยังคงเป็นอุณหภูมิอันอ่อนจาง ระคนด้วยกลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ สดชื่นอีกทั้งทำให้ลวิหนึ่งอุ่นใจอย่างเป็นธรรมชาติ

แต่ทว่าแม้บนหน้าจะเคลื่อนไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่น แต่ในใจกลับมีรสขมปร่าราวๆ ปรากฏขึ้นมา

มันคือความจนใจและความขมขื่นที่ตนเองอยู่ในเรื่องนี้ด้วยแท้ๆ แต่กลับไม่อาจไม่ใช้สายตาเมินเฉยของผู้สังเกตการณ์มองดูเรื่องทั้งหมดทั้งๆ ที่ต้องการครอบครอง กลับยังคงไม่อาจไม่ปล่อยมือให้นางไปจากตนไปยังโลกที่นางใฝ่ฝันถึง ไปหาคนที่นางใฝ่ฝันถึง

ไปจากตนตลอดกาล

"หากท่านยินดี ข้าจะพาท่านกลับเข้าร่างเนื้อของท่าน บัดนี้ทัพบุกผูกพันกันลูกฮือ นอกจากด่านชายแดน ก็ยังตีเมืองรอบนอกจำนวนมากแตกแล้ว มีแนวโน้มจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ข้ากับชูเออร์ตันจะติดต่อกับกองกำลังซึ่งภักดีต่อฝ่าบาท ร่วมกันนำทัพใหญ่ไปปราบ จากนั้นก็จะอารักขาท่านกลับเมืองหลวง อาจมีเพียงหนทางนี้ที่จะรักษาชื่อเสียงอันเกริกก้องและพระราชบัลลังก์ของฝ่าบาทไว้ได้แน่นอนยิ่งขึ้น" นัยน์ตาดำของเหนือคือจือคูลิกล้ำ แต่น้ำเสียงกลับราบเรียบอ่อนโยน

"ได้!" ลวิหนึ่งพยับน้ำ

จะอย่างไรนางก็เป็นองค์หญิงใหญ่แห่งราชวงศ์หวาหนาน ในร่างกาย

นางมีเลือดของราชวงศ์ไหลเวียนอยู่ ในเวลานี้นางย่อมจะรู้ว่าสิ่งที่รากฐานของราชวงศ์ต้องการคืออะไร

คือกษัตริย์ผู้ปรีชาที่จะสามารถนำพาราชวงศ์หวาหนานไปสู่ความรุ่งเรืองได้ ไม่ใช่กษัตริย์ผู้โหดเหี้ยมที่รู้จักแต่โทษฟ้าโทษดิน ริษยาในตำแหน่งและความรู้ความสามารถของผู้อื่น

ส่วนเรื่องสายเลือด อะไรถึงจะเป็นสายเลือดที่แท้จริง

เพื่อรักษาความบริสุทธิ์ของสายเลือดเชื้อพระวงศ์ให้สืบเนื่อง จึงเห็นพวกธรรมดาไม่โดดเด่นในบรรดาองค์ชายผู้ไร้ซึ่งความสามารถในการปกครองให้ขึ้นมา นี่คือความบริสุทธิ์อย่างนั้นหรือ การสละพระราชบัลลังก์แก่ผู้มีความสามารถโดยไม่ยึดถือสายเลือดนับแต่โบราณกาลทำให้จวบจนปัจจุบันชาวประชาสุขสำราญกันตั้งเท่าไรแล้ว ราชวงศ์ที่เอาแต่ส่งต่อแผ่นดินให้กับตระกูลของตนเหล่านั้น มีราชวงศ์ใดบ้างที่สุดท้ายไม่ตกต่ำ กระทั่งความภาคภูมิใจก็ไม่เหลือให้มาพูดได้

'พวกเชื้อพระวงศ์ชนชั้นสูงวิเศษวิโสหนักหรือไร'

ไม่มีใครเกิดมาก็มีคุณสมบัตินั่งบนพระราชบัลลังก์ได้เลย ได้ฟ้ามีกษัตริย์ มีเพียงโอรสสวรรค์ที่แท้จริงจึงจะสามารถทอดมองสรรพสัตว์รวบรวมได้หล้าเป็นหนึ่งในได้

ลวี่หนิงจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าใครจึงเป็นราชาที่แท้จริง

ราชาของข้า วันนี้ข้าลวี่หนิงจะรวมนิ้วเป็นกระบี่ ถากขวากหนามบนเส้นทางของท่าน ให้ท่านได้ยืนบนยอดสูงสุดอันมีผู้คนแหงนมองด้วยความเลื่อมใสศรัทธา ให้ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกไม่อาจแปดเปื้อนรัศมีอันภาคภูมิใจของท่านได้ตลอดกาล

ครั้นเห็นความเด็ดเดี่ยวและเปลวเพลิงลุกโชติช่วงที่ปะทุออกมาจาก ส่วนลึกในดวงตาของลวีหนึ่ง เหอจื่อจื่อก็รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไร ให้ต้องข้องใจอีกแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างได้ผลลัพธ์ออกมาแล้ว

"เช่นนั้นข้าจะพาท่านกลับเข้าร่างเดิมแล้วกัน" เหอจื่อจื่อจับมือ ของลวีหนึ่งขึ้นมาพลางว่า "เพียงแต่การกลับเข้าร่างเดิมของท่านคราวนี้ จะไม่เหมือนกับยามท่านออกมา ในตอนแรกที่ท่านออกมาเกิดจากท่าน สำลักควันจนเสียชีวิต ดวงวิญญาณหลุดออกจากร่างมาเองแล้วถูกข้า ผู้รั้งเอาไว้ ดังนั้นจึงสามารถเข้าไปในร่างของทรงเหยียนได้อย่างอิสระ แต่ยามนี้ข้าต้องบังคับนำท่านออกจากร่างเนื้อของทรงเหยียน ดังนั้น ท่านจึงจำต้องเดินทางเป็นระยะทางยาวไกลอย่างยิ่ง"

"นี่ก็คือสาเหตุที่เจ้าให้ข้ากินข้าวให้อิ่ม?" ลวีหนึ่งมองเหอจื่อจื่อ อย่างอ่อนใจอยู่บ้าง "เพราะว่าวิญญาณของข้าต้องเดินทางไกลยิ่ง?"

"ฮ่าๆ" เหอจื่อจื่อถูกสีหน้าท่าทางของลวีหนึ่งทำเอาผลอหลุดหัวเราะ ออกมา ถึงแม้ร่างนี้จะไม่ใช่ตัวนาง แต่ก็ยังคงแสดงออกปฏิกิริยาและ ความรู้สึกออกมาตามลักษณะนิสัยของนาง นางยังคงเป็นนาง

"เตรียมตัวดีแล้ว พวกเราก็ไปกันเถอะ"

หนทางไกลยิ่งที่เหอจื่อจื่อพูดถึงหาใช่นับแต่ที่นี้จนถึงเมืองหลวง

"ข้าจะพาท่านเดินผ่านรอยเท้ามากมายมหาศาลในชีวิตท่าน ตั้งแต่ เรื่องที่สลักลึกในความทรงจำท่านทุกเรื่องไปจนถึงความทรงจำสุดท้าย ก่อนดวงวิญญาณออกจากร่างเนื้อมา ในนั้นจะมีความทรงจำแสนสุข มากมาย แต่ก็มีความทรงจำที่ไม่ใช่ความสุขจนเป็นความทุกข์ทรมาน

อยู่เช่นกัน บางทีในนั้นอาจจะมี ความหลังที่ท่านปรารถนาจะลืมไปเสีย
อยู่มากมายยิ่ง แน่แน่นอนว่าย่อมต้องรื้อฟื้นความหลังทั้งหมดที่ถูกบังคับปิด
ผนึกไว้ขึ้นมาใหม่เช่นกัน นี่เป็นเส้นทางฝึกใจอันยาวไกลและทุกข์ทรมาน
ท่านยืนยันจะเดินต่อไปหรือไม่"

เหอจื่อจื่ออ้อมหน้าลงมองลวี่หนึ่งพลางกล่าวเนิบช้า

จะต้องมองเห็นเหตุการณ์แต่ละหยาตหยดที่เกิดขึ้นในอดีต ต้อง
เผชิญหน้ากับความหลังอันเจ็บปวดที่เคยเกิดขึ้นอีกครั้ง...

อดีต...

ใจของลวี่หนึ่งค่อยๆ จมลง สำหรับลวี่หนึ่งแล้ว อดีตคือระยะทาง
ช่วงหนึ่งที่ได้แค่พูดถึงแต่ไม่อาจหวนนึกถึง แต่ละช่วงล้วนแฝงด้วยความ
ความเจ็บปวดลึกถึงกระดูก มันเป็นตาข่ายที่ถักทอขึ้นจากความเกลียดชัง
มากมาย ผูกมัดนางเอาไว้อย่างแน่นหนา

แต่จะอย่างไรนั่นก็เป็นระยะทางที่ลวี่หนึ่งและหว่าหนานหยงจยา
เดินผ่านมาด้วยกัน ตั้งแต่เกิดจนถึงตอนนี้ คนทั้งสองที่คอยดูแลประคับ
ประคองกันมาตลอด ไม่ว่าจะมีความทุกข์ทรมานเพียงไร แต่ที่สุดแล้ว
ก็ยังคงอยู่เคียงข้างกัน

นี่ใช่มิใช่เป็นบุญวาสนาที่สั่งสมมาแต่ปางก่อน ทำให้คนรักกัน
ตั้งแต่เกิดมาแล้วลืมตาก็เห็นว่าเป็นอีกฝ่าย และในสิบแปดปีหลังจากนั้น
ก็อยู่เคียงข้างกันมาตลอด จนหลงคิดไปว่าบนโลกนี้มีเพียงกันและกัน
แต่กลับไม่คาดคิดเลยว่าที่แท้ผู้คนบนโลกไม่อนุญาตให้ผู้อื่นมีบุญวาสนา
และโชคที่ดีเช่นนั้น จึงต้องการแต่จะแยกพวกเขาออกจากกันด้วยความ
ริษยา

แยกให้อยู่คนละมุมโลก และแม้กระทั่งอยู่กันคนละภพเลยทีเดียวนะ
"อืม ข้าจะตามเจ้าไป" ลวีหนึ่งพยักหน้า "เพียงแต่..."

ลวีหนึ่งพุดพลางยื่นมือไปแตะหน้ากากเงินของเหอจื่อจื่อเบาๆ รับรู้
ได้ถึงอุณหภูมิร่างกายอ่อนจางของเขาผ่านหน้ากากเงินอันบางนี้ คิดๆ
แล้วก็รู้สึกวุ่นวายใจโดยแท้ ทั้งๆ ที่เบาเพียงนี้ บางเพียงนี้ แต่กลับชอน
คนผู้หนึ่งไว้ได้อย่างมิดชิด

"ข้าอยากให้อาหลิที่แท้จริงเดินผ่านแต่ละความทุกข์ทรมานที่ข้า
ได้ประสบมาในชีวิตเป็นเพื่อนข้าไปจนจบ ได้หรือไม่"

"ได้" คำตอบกระซิบเรียงง่ายยิ่ง เสียงอบอุ่นอ่อนโยนยิ่ง ริมฝีปาก
สีส้มอ่อนของเหอจื่อจื่อหยักยกน้อยๆ เพียงแต่รอยยิ้มให้ลวีหนึ่งเคลื่อนไหว
อย่างเจียมๆ เหมือนยามพบกันในตอนแรก

ลวีหนึ่งจึงถอดหน้ากากของเขาออกมาอย่างเบาเมื่อ

ใบหน้าอันวิจิตรประณีต ชาวสะอาดดุจหยก ละเอียดอ่อนดุจ
กระเบื้องเคลือบ คางอันเรียวงาม คิ้วดั่งหมึกย่อมทอดตัวยาวประหนึ่ง
เทือกเขาไกล ดวงตาทั้งคู่นั้นดูราวกับเป็นหยกดำอันเกิดจากการดูดซับ
หลอมรวมพลังฟ้าดิน เจิดจ้าลานตาแต่ก็ลึกลับอ่อนละมุน ในขณะที่
ริมฝีปากสีส้มอ่อนนั้นกลับบางและประณีตแนบเนียนยิ่งยวด ดูประหนึ่ง
กลีบบุปผางามอันเรียวบางแต่มีสี

นี่เป็นใบหน้าที่งามวิจิตรตระการตา ทุกส่วนล้วนแต่ประณีตวิเศษ
เป็นหนึ่งไม่มีสอง ไม่มากไปและไม่น้อยไปเช่นกัน ความพอดีพอดีเช่นนี้
ทำให้ใบหน้าของเหอจื่อจื่องามจนไม่อาจใช้ถ้อยคำบนโลกมาพรรณนาได้

ไซมิไซมิเพียงคนเช่นนี้จึงจะมีคุณสมบัติเป็นผู้รับใช้พระโพธิสัตว์

ผู้มีฐานะสูงสุดได้

ทว่าใบหน้านี้...กลับทำให้ผู้คนบนโลกนี้ไม่อาจจกัยให้ได้

"ไปกันเถอะ" เหลือจื่อจื่อจู่มือลวีหนึ่งหมุนตัวก้าวเดินไปข้างหน้า
อย่างช้าๆ

ลวีหนึ่งที่ตามอยู่ด้านหลังเหลือจื่อจื่อก็ก้าวทำออกไปอย่างแผ่วเบา
เช่นกัน

ทันใดนั้นลวีหนึ่งก็รู้สึกว่าร่างกายตนเองเบาหวิวขึ้นมา นางมี
ความรู้สึกเบาสบายเหมือนหลุดจากการผูกมัดชนิดหนึ่ง คล้ายว่าแค่
กระโดดเบาๆ ก็สามารถล่องลอยอยู่กลางอากาศได้ แผ่วเบาคล่องตัว
เพียงนั้น สบายอกสบายใจเพียงนั้น ความรู้สึกผ่อนคลายเช่นนี้ทำให้
ลวีหนึ่งรู้สึกเบิกบานผ่อนคลายไปทั้งกายและใจ นางจึงอดไม่ได้ที่จะ
หันหน้ากลับไปมองดู

ทว่าแค่แวบเดียวนี้กลับทำให้ลวีหนึ่งตกตะลึงพรึงเพริด

นางหันหน้ากลับมาอย่างรวดเร็ว มองดูเหลือจื่อจื่อที่เดินอยู่หน้าตน
จากนั้นก็ก้มหน้ามองมือของเหลือจื่อจื่อที่จับจูงอยู่กับตน ความอบอุ่น
ที่ส่งผ่านมาจากมือของเขายังคงเดิม แม้จะไม่ร้อนแผดเผาเหมือนกับ
หว่าหนานหย่งจยา แต่ก็พอจะทำให้ลวีหนึ่งรู้สึกอุ่นใจได้แล้ว แต่ทว่า
เมื่อหันหน้ากลับไปอีกครั้งกลับเห็นทนโทว่าเหลือจื่อจื่อกำลังยืนอยู่ที่เดิม
ในอ้อมแขนเขากอดร่างของทรงเหยียนไว้ และกำลังมองดูตนเองที่ค่อยๆ
จากไปไกลพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ ที่ปรากฏบนใบหน้า

ดอกบัวที่เบ่งบานในราตรีมีดมิตบนโลกมนุษย์ดอกนั้น ความเย้ายวน
ของสีม่วง ความลึกล้ำของสีม่วง ความลึกลับของสีม่วง แผ่ด้วยความงาม

เพริศพริ้งอันยากจะมีอยู่ได้บนโลก มันยังคงส่งกลิ่นหอมหวาน

"เดินจากมาแล้วก็อย่าหันกลับไปอีก" เหลอจื้อจื้อไม่ได้หันหน้ากลับมา เขาเพียงแต่สืบท้ายาวก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างแน่นหนา "ด้านหน้าก็เป็นทางเข้าแล้ว"

ทางเข้า?

ทางเข้าที่ไหนกัน

ลวีหนิงซ้อนตามองไปก็เห็นทางด้านหน้ามีหมอกบางปกคลุมอยู่ ทว่ามันกลับเป็นสีฟ้าอ่อนจาง

ทั้งๆ ที่หมอกนั้นบางจนแทบจะโปร่งใสแท้ๆ แต่เหตุใดจึงมองอีกฟากของหมอกไม่เห็นเลยเล่า

ถึงแม้ในใจจะมีความงุนงงสงสัยมากมาย แต่ก่อนที่ลวีหนิงจะทันได้ งงวยกว่านั้นก็ถูกเหลอจื้อจื้อจูงเดินอาดๆ เข้าประตูที่เต็มไปด้วยหมอกนี้แล้ว

นี่คือชีวิตของข้าอย่างนั้นหรือ

ลวีหนิงถูกเหลอจื้อจื้อจูงอยู่ ทางหนึ่งรีบขยับเท้าเดิน ทางหนึ่งมองไปรอบๆ ด้วยความประหม่า แต่ทว่านอกจากหมอกหนาเป็นชั้นๆ แล้ว ลวีหนิงก็ยังคงมองอะไรไม่เห็นอยู่ดี

"ข้าถึงได้พูดอย่างไรแล้วว่าขาของท่านดูเหมือนจะเดินได้ไม่เร็ว" เหลอจื้อจื้อผินหน้ามายิ้มพลางเอ่ยกระเซ้า "สาเหตุที่เดินได้ไม่เร็วก็คือโรคชอบมองล่อกล่อกของท่าน"

"ข้ามองล่อกล่อกที่ไหนกัน" เดิมทีลวีหนิงประหม่ายิ่ง เนื่องจากความประหม่า ฝ่ามือนางจึงมีเหงื่อซึมออกมาแล้ว แต่กลับไม่คิดเลยว่า จะถูกเหลอจื้อจื้อจื้อหัวเราะเยาะเอาได้ คนผู้นี้เบี่ยงหน้าพูดว่านางเดินได้ไม่เร็ว

เบื้องหลังกลับเห็นนางขาสั้น ช่างเป็นคนที่ไม่เข้าใจสถานการณ์ เอาเสียเลย เห็นๆ อยู่ว่าเป็นเวลาที่ทำให้คนประหม่าตื่นตื่นขนาดนี้ แต่ก็เพราะคำพูดประโยคนี้ของเขาจึงทำเอาบรรยากาศเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

"อีกอย่าง เจ้ามองไม่ออกหรือว่าข้าประหม่าแคไหน ต้องรู้หน้อยสิว่า ในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหลายจะมีสักกี่คนสามารถเดินผ่านชีวิตตนเองได้ อีกรอบ ตอนนี้อยู่กำลังยืนอยู่ในทางเข้าชีวิตข้า หรือข้าไม่ควรมองดูให้มากสักหน่อยกัน" ลู่อินหนึ่งซิงตอบอย่างไม่สบอารมณ์

"ดังนั้นข้าถึงได้บอกอย่างไรว่าท่านเดินได้เข้าเกินไป นี่เพิ่งจะแค่ทางเข้าเท่านั้น ท่านก็เอาแต่เหลียวซ้ายแลขวาอย่างตื่นตกใจเกินเหตุ ยังเดินไปไม่ถึงจุดเริ่มต้นที่แท้จริงก็สิ้นเปลืองกำลังวังชาไปแล้ว พอถึงเวลานั้นไหนเลยจะยังเหลือเรี่ยวแรงไปปรับการฝึกใจที่แท้จริง" สายตาของเหอจื่อจื่อราวกับเป็นสายตาที่กำลังมองดูเด็กน้อยผู้ไม่เคยเห็นโลกกว้าง

ลู่อินหนึ่งซิงอดหน้าร้อนชูขึ้นมาไม่ได้ นางถลึงตาใส่เหอจื่อจื่อด้วยความขุนเคืองก่อนพูดอย่างไม่พอใจ "เช่นนั้นทำไมเจ้าไม่บอกให้เร็วกว่านี้เล่า ปล่อยให้ข้าประหม่าแทบตาย ตอนนี้อยู่กลับมาหัวเราะเยาะว่าข้าตื่นตูมแล้วเมื่อครู่ใครเป็นคนพูดว่านี่คือทางเข้ากันแล้ว ผ่านทางเข้ามาแล้วก็มีใช้จุดเริ่มต้นแล้วหรือไร ใครจะไปรู้ว่าทางเข้านี้ของเจ้าจะยาวปานนั้น"

"ข้าบอกไปตั้งแต่แรกแล้วว่านี่เป็นการเดินทางที่ยาวนานยิ่ง..." เหอจื่อจื่อพูดอย่างไม่รีบไม่ร้อน

ลู่อินหนึ่งซิงโมโหสุดขีด จึงเร่งฝีเท้าก้าวขึ้นมาเตะขาหนึ่งออกไป แต่ลู่อินหนึ่งซิงนี้ไหนเลยจะเป็นคู่ต่อสู้ของเหอจื่อจื่อที่ฝึกวิทยายุทธ์มาไม่รู้กี่ปีได้

• นกทองค้อน 4

เหอจื่อจื่อเพียงแค่หมุนตัวเบาๆ ก็มาถึงด้านข้างลวี่หนิงแล้ว นัยน์ตาดำ
เต็มไปด้วยรอยยิ้มมองดูลวี่หนิง

ถึงแม้เหอจื่อจื่อจะหมุนตัวไปรอบหนึ่ง แต่มือของเขากลับยังคง
จับจุนมือลวี่หนิงไว้แน่น

ลวี่หนิงถูกสีหน้าของเหอจื่อจื่อทำเอาใจไม่พอใจ นางจึงยกมือ
ของเหอจื่อจื่อขึ้นมา กดลงไปอย่างแรงทันที

69

มือของเหोजื่อจื่อเดิมจับมือของลวี่หนิงอยู่ ยามนี้ลวี่หนิงยกมือตนเองขึ้นมา มือของเหोजื่อจื่อก็ตามขึ้นมาถึงปากนางอย่างไม่ต้องฝัน เมื่อครุ่นนางถูกเหोजื่อจื่อทำให้โมโหจนหน้าแดงเถือก ออยากเตะกลับเตะไม่ถูกเขา จึงคิดแต่จะกัดแรงๆ สักคำเป็นการระบายความโกรธ

ทว่าปากของลวี่หนิงยังไม่ทันสัมผัสฝ่ามือของเหोजื่อจื่อ เขาก็หุดมือกลับไปเสียแล้ว

ลวี่หนิงสะกิดใจ จึงเงยหน้าขึ้นมามองเหोजื่อจื่ออย่างคาดไม่ถึงและไม่เข้าใจอยู่บ้าง เหोजื่อจื่อกลับเพียงแต่ยิ้มบางๆ จากนั้นก็หันหน้าพยักพยเปิดไปทางด้านหน้าก่อนว่า "ท่านดูสิ พวกเรามาถึงแล้ว"

ลวี่หนิงมองตามทิศทางที่เหोजื่อจื่อชี้ไป กลับรู้สึกว่ามีเสียงลมหวีดหวิวหอบหนึ่ง รวากับว่ามีพลังมหาศาลขุมหนึ่งดูดลวี่หนิงเข้าไปตรงหน้าพลันปรากฏภาพกลาดเกลื่อนไปหมด ริมหูก็พลันมีเสียงดัง

เลื่อนลั่นดังขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกะทันหันนี้ล้วนทำให้ลวีหนึ่งทำอะไรไม่ถูก นางเบิกตากว้าง ริมฝีปากดูจลึงเภาเผยออำ มองดูทุกสิ่งรอบด้านอย่างอึ้งงัน คล้ายว่าเพียงประเดี๋ยวเดียวนางก็ตกจากดินแดนความฝันอันไร้ทิศทางและกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตามายังโลกมนุษย์อันอีกทีก็ครึกโครมแล้ว

ลวีหนึ่งมองเห็นที่ด้านข้างมีนางกำนัลชั้นที่อยู่มากมาย พวกเขาเดินอยู่ข้างกายตนด้วยผีเท้ารีบเร่ง สีหน้าของพวกเขาท้งปิติยินดีแต่ก็ตั้งเครียดกระสับกระส่าย พวกเขาเดินเสียรีบร้อนจนแทบจะชนกันอยู่แล้ว อีกทั้งมืออยู่หลายครั้งที่เห็นว่าพวกเขาจะชนลวีหนึ่งแล้ว ลวีหนึ่งรีบหลบทว่าขณะที่หลบกลับไปชนร่างหนึ่งเข้าเต็มเปา

"ตายจริง ข้าไม่ได้..." หากแต่คำพูดเพียงจะหลุดออกมา ลวีหนึ่งกลับพบว่าคนที่ทะลุผ่านร่างตนเองไปยังยืนอยู่ตรงนั้นอย่างดิบดี

ทะลุผ่าน...ร่าง?

ลวีหนึ่งมองคนผู้นั้นด้วยความประหลาดใจ เขาคือคนที่อ้วนในชุดตัวยาวสีน้ำตาล หน้ากลมท้องกลม ตั้งหูทั้งสองก็ทั้งใหญ่ทั้งกลม ข้างดูเหมือนกับวงกลมหลายวงมาประกอบเข้าด้วยกันโดยแท้

อา นี่คือ...หยวนกงกง

คราวนี้ลวีหนึ่งถึงพลันแฉังใจ นี่คือหยวนกงกงนี่เอง หยวนกงกงเป็นขันทีคนสนิทของเสด็จแม่ และยังเป็นหัวหน้าขันทีของสำนักพระราชวังผู้ดูแลเรื่องพิธีการในวังหลวง เหตุด้วยยามยังหนุ่มเคยติดตามข้างพระวรกายเสด็จแม่ ถวายงานได้อย่างยอดเยี่ยม จึงได้รับการขึ้นชมส่งเสริมจากเสด็จแม่อย่างมาก ต่อมาภายหลังก็ได้รับคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่ง

ในสำนักพระราชวัง แต่ทว่าหยวนกงกงในยามนี้ดูไปแล้วกลับยังหนุ่มอยู่หลายส่วน แม้จะยังอ้วนตุ้ตะ แต่กลับมีริ้วรอยน้อยลง ผิวพรรณก็คล้ายจะเกลี้ยงเกลาขึ้นมาก แม้แต่หลังก็คล้ายจะตรงกว่าเดิมอยู่บ้างเช่นกัน

ถ้านี้เป็นหยวนกงกงในวัยหนุ่ม เช่นนั้นที่นี้คือ...

ลวีหนิงเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ

เห็นเพียงผนังโดยรอบมีภาพลั้ค้างดงามแขวนประดับอยู่ ม่านกระโจมสีแดงสดมีมู่ลี่สีทองปักภาพพญาหงส์คู่ผูกติดอยู่ บนโต๊ะหยกตัวยาวลายสัตว์สี่เขี้ยวเข้มมีของประดับหลากสีที่ดูคุ้นเคยวางอยู่ แต่ละแห่งล้วนคุ้นตาจนทำให้ลวีหนิงตัวสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

ที่นี้...ที่นี้เคยเป็นสถานที่ที่นางเติบโตมาเป็นสิบกว่าปี...ความทรงจำแรกสุดในวัยเด็กล้วนกำเนิดจากที่แห่งนี้ทั้งสิ้น ที่นี้...ที่นี้ก็คือตำหนักของเสด็จแม่!

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็แสดงว่านางย้อนกลับมาอยู่ท่ามกลางความทรงจำแรกสุดของตนเอง ย้อนกลับมายังสถานที่แรกเริ่มที่แท้จริงในชีวิตตนแล้วอย่างนั้นหรือ

ขณะที่ลวีหนิงกำลังห้ามความพลุ่งพล่านไม่อยู่นั่นเอง ก็ได้ยินหยวนกงกงเปล่งเสียงตะโกนขึ้น "เร็วหน่อยๆ พวกเจ้าทำอะไรกันอยู่ ข้าเร่งพวกเจ้าให้เร็วขึ้น ไม่ใช่ให้พวกเจ้าพากันหวาดกลัวลนลาน โอ๊ย! ดูเข้าสิ ไฉนจึงชนกันอย่างนั้น"

หยวนกงกงผู้นั้นไม่เร่งก็ยิ่งดี พอเร่งขึ้นมากลับทำให้นางกำนัลน้อยสองคนหัวโขกกันอยู่อีกด้าน เจ็บจนทั้งสองน้ำตาวัน แม้แต่จะพูดยัง

พูดไม่ออก

"คนที่ไปกราบทูลดต่อไทเฮาและฝ่าบาทกลับมาหรือยัง" หยวนกงกนก
ถูกนางกำนัลน้อยสองคนนี้ทำเอาโมโหจนต้องกระต๊อบเท้าไม่หยุด แต่แล้ว
ก็นึกเรื่องสำคัญอีกเรื่องขึ้นได้ จึงรีบตะเบ็งเสียงตะโกนถาม

"เรียนหยวนกงกน เห็นว่าฝ่าบาทกำลังเสด็จมาที่นี้หรือยัง เมื่อครู่ขณะ
ไปกราบทูลด ฝ่าบาทกำลังทรงหารือกับเหล่าขุนนางอยู่ในห้องทรงพระอักษร
ครั้นทรงสดับข่าวดีก็ทรงลุกขึ้นแล้วเสด็จมาทางนี้ทันที" ขันทีน้อยผู้หนึ่ง
วิ่งเข้ามาจากหน้าประตูก่อนค้อมตัวรายงานทันควัน

"เจ้าลูกlinge เรื่องใหญ่ขนาดนี้เจ้ากลับปิดปากเงียบได้อย่างไร"
หยวนกงกนกัดฟันพูดอย่างเขี้ยว "ข้าควรรถกหนั่งเจ้าเสีย!"

ขันทีน้อยผู้นั้นตกใจจนพูดอะไรไม่ออก ยืนอย่างพิงอบพิเทาอยู่
ตรงนั้น หน้าก็ไม่กล้าเงยขึ้นมา

"เร็วเข้า ให้คนไปกราบทูลดสองเฮาว่าฝ่าบาทจะเสด็จมาถึงแล้ว"
สั่งเสร็จหยวนกงกนก็รีบหันหน้าไปตะโกนเรียก "หลิวหม้วหม้ว?"

ทว่าเวลานี้กลับไม่มีใครมารับหยวนกงกน

"หลิวหม้วหม้วไปไหนแล้ว" หยวนกงกนถามเสียงกร้าว

"เรียนหยวนกงกน เมื่อครู่ก็ไม่เห็นหลิวหม้วหม้วเลยเจ้าคะ" นางกำนัล
ที่ดูอายุมากหน่อยนางหนึ่งขานตอบ

"อะไรนะ" หยวนกงกนหน้าเปลี่ยนสีทันควัน เขายกเท้าก้าวไป
หลังตำหนัก

คราวนี้ลู่วิ่งถึงค่อยตระหนักได้ว่าตนเองควรต้องตามเขาไป
ไม่ให้คลาด นางรีบตามหลังหยวนกงกนไปยังด้านหลังตำหนักด้วยกัน

ขณะที่ลู่วิ่งหันตัวกลับนั่นเอง สายตาของลู่วิ่งกลับเหลือบเห็นเงาร่างผลุบผ่านหน้าประตูไป เงาร่างนั้นดูแล้วเหมือนสตรีอายุราวสี่สิบนางอยู่ในชุดนางกำนัลสีเขียวอ่อน ยืนอยู่หน้าประตู มองดูภายในตำหนักแวบหนึ่งอย่างรีบร้อนแต่ก็ระมัดระวังยิ่ง จากนั้นก็ลอบย่องจากไปอย่างเงียบเงียบ

ในใจลู่วิ่งนี้กระแวงขึ้นมาอย่างเสียวไม่ได้

สตรีผู้นี้ก็กลับเป็นคนที่ลู่วิ่งไม่เคยเห็นมาก่อน เหตุใดนางต้องมาทำลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงนี้ ครั้นคิดได้เช่นนี้ ลู่วิ่งก็เปลี่ยนใจไม่ตามหยวนกงลงไป แต่รีบหันกลับแล้ววิ่งไปทางประตูแทน

เวลานี้เห็นเพียงสตรีนางนั้นก้าวเดินเร็วยิ่ง แค่วิบตาเดี๋ยวก็แล่นไปถึงหมู่ต้นหลิวที่อุทยานด้านหลังแล้ว เมื่อมองผ่านต้นหลิวที่มีกิ่งใบย่อยลงมาหนาเป็นชั้นๆ ลู่วิ่งก็มองเห็นเพียงเงาร่างสีเขียวอ่อนเลื่อนราวทว่าสตรีนางนั้นดูเหมือนจะหิ้วตะกร้าอยู่ใบหนึ่ง ทำทางยามเดินก็พิกลยิ่งยวด

ในมือนางหิ้วอะไรอยู่

ในใจลู่วิ่งมีกลางสังหรณ์ไม่ดีพุ่งขึ้นมาทันที ความรู้สึกตึงเครียดอันบอกไม่ถูกชนิดหนึ่งเกาะกุมหัวใจลู่วิ่งอย่างแน่นหนา ฝ่ามือนางร้อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ลู่วิ่งจึงสืบเท้าวิ่งตามสตรีนางนั้นไปอย่างรวดเร็ว

ทว่าสตรีนางนั้นเดินเร็วเหลือเกิน ลู่วิ่งเร่งฝีเท้าแล้วก็ยังเห็นแค่เงาร่างนางลัดเลี้ยวผ่านต้นไม้ในอุทยานด้านหลังไปมา

ทันใดนั้นเงาร่างนั้นก็หยุดการเคลื่อนไหวลง

ลิวี่หนึ่งรีบวิ่งปรี๋เข้าไป กลับเห็นว่าสตรีนางนั้นถูกคนสามคนล้อม
เอาไว้

ผู้ที่เป็นหัวหน้าถึงกับเป็นหยวนกงกง

"หลิวหม้วม้ว" หยวนกงกงยิ้มเย็นพลางมองสตรีนางนั้น "ผีทำท่าน
ช่างเร็วยิ่งนัก นำสงสารผู้ฝึกยุทธ์อย่างพวกข้าที่ถึงกับต้องเปลืองแรงไป
ขนานใหญ่กว่าจะตามทัน ขอเรียนถามสักนิดเถิดว่าท่านจะไปทีใดกัน"

น้ำเสียงของหยวนกงกงมีแววเกรงอกเกรงใจ บนหน้าก็มีรอยยิ้ม
เช่นปกติแฉวนอยู่ รอยยิ้มนี้ไม่ว่าเขาอยู่ที่ใด ไม่ว่าเขากำลังทำอะไร
ขอเพียงเขาต้องการก็สามารถแฉวนอยู่บนหน้าได้ตลอดเวลา จนคล้ายว่า
ได้กลายเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของเขาไปแล้วว่ามีเขาที่ไหนก็ต้องมีรอยยิ้ม
ที่นั่น ที่ประจวบเหมาะก็คือเครื่องหมายของเขากลับรับผิดชอบหน้าที่ได้
ยอดเยี่ยม พวกมันไม่เคยเปลี่ยนตำแหน่งไปแม้แต่ชนิดเดียว ตั้งแต่เริ่มแรก
จนอีกสิบแปดปีให้หลังล้วนไม่เคยเปลี่ยนไปเลยแม้แต่กระพิกเดียว

แต่ทว่าในยามนี้แม้หยวนกงกงจะยังยิ้มเหมือนเช่นปกติ แต่กลับ
ทำให้คนรู้สึกร้าวสยองขึ้นมา

"ข้าขอพูดหน่อยเถิดนะ หลิวหม้วม้ว ทางด้านฮองเฮารุ่นวายจนถึง
ไหนๆ แล้ว ท่านกลับยังจะไปทีไหนก็ไม่รู้อีก?" ดวงตาของหยวนกงกง
ค่อยๆ กวาดไปทางตะเกรัไ่มือหลิวหม้วม้ว "ยิ่งกว่านั้นยังหิ้วตะเกรั
ที่หนักเพียงนี้ไว้ด้วย มา ให้ข้าหิ้วแทนท่านเถิด"

"ไม่" หลิวหม้วม้วรีบซ่อนตะเกรัไ่มือไว้ข้างหลังพลางก้าวถอยหลัง
อย่างเป็นกังวล

"หลิวหม้วม้ว ท่านรู้หรือไม่ว่าฝ่าบาทจะเสด็จมาถึงตำหนักบรรทม

ของสองเฮาแล้ว ท่านยังไม่รีบตามข้ากลับไปอยู่ถวายเป็นงานสองเฮาอีก? ต้องรู้ไว้ว่าท่านคือข้าหลวงคนสนิทของสองเฮา หรือว่าท่านไม่คำนึงถึงสองเฮาแล้ว ท่านรู้หรือไม่ว่าสองเฮาในยามนี้ทรงอ่อนแอมากเพียงไร"

"หยวนกงก่ง ท่านก็รู้แะใจดีว่าผู้ที่อ่อนแอหาได้มีสองเฮาเพียงพระองค์เดียว..." หลิวหม้วหม้วรวบรวมความกล้าพูดเสียงขริ่มขึ้นมาในที่สุด

"หลิวหม้วหม้ว!" หลิวหม้วหม้วยังพูดไม่จบ หยวนกงก่งก็ตะเบ็งเสียงตัดบทนางแล้ว ดวงตาที่เดิมทีเล็กเรียวยาวกับผิงลงในจีบย่นของเนื่อยามนี้กลับสาตรศมีหนาวเหน็บออกมา "หลิวหม้วหม้ว ข้าอุตส์สำหรับเดือนหลายต่อหลายครั้งแล้วว่าเจ้ามีฐานะเป็นนางข้าหลวงข้างพระวรกายสองเฮา แต่เจ้ากลับยังเห็นคนอื่นดีกว่าเจ้านายตนเช่นนี้ได้อย่างไร หรือว่าเจ้าอยากให้เห็นสองเฮาต้องทรงรับโทษหลอกหลวงเบื่องสูง"

หลอกหลวงเบื่องสูง!

สี่พยางค์นี้ราวกับเป็นฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นข้างในหูลวี่หนิง

ในใจมีความคิดและเค้าวางบางอย่างปรากฏออกมารำไร นางเลื่อนสายตาไปหยุดบนตะกร้าใบนั้น ตะกร้าใฝ่นั้นมีผ้าแพรคลุมปิดไว้ไม่รู้ว่่าซ่อนอะไรไว้กันแน่ หากแต่ยามนี้ลวี่หนิงกลับมีความรู้สึกว่่าไม่ว่่าของในตะกร้าใฝ่ใฝ่นั้นจะเป็นอะไร ก็ล้วนต้องมีความเกี่ยวข้องกับตัวนางอย่างแน่นอน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)